

SEA-DOO SPARK TRIXX

Je evolucija Sea-Doojevega sparka, ki je začel revolucijo z 'downsizingom' mase, moči in cene, ne da bi to vplivalo na vozniški užitek. Je revolucionarni križanec med stoječim in sedečim skuterjem in združuje najboljše iz obeh svetov, brez slabosti enega ali drugega. Zabava na še tako zmogljivih stojećih vodnih skuterjih ima namreč mejo, ki jo postavlja njihova masa in neraznolikost uporabe, stoječe skuterje pa omejuje znanje povprečnega voznika, saj so za večino prezahtevni. Trixx pa je kot kaskaderski motocikel s pomožnimi kolesčki, ki omogoča vsakemu vožnjo in trike, ki so bili do zdaj le v domeni profesionalcev. Njegova skrivnost je prav v lahkotnosti vožnje, pri čemer mu pomagajo majhna masa, odziven pogonski agregat in tri novosti: dvakrat večji nagib izpušnega curka vode, ki omogoča lahkotno dvigovanje nosa, dodatna stopala za pokončno vožnjo in po višini nastavljivo krmilo v razponu 15 centimetrov. Ima le 279 cm dolžine in 192 kg mase, kar ni igrivo le na vodi, ampak tudi pri transportu. 67-kilovatni motor pospeši do 80 km/h, kar je za večino dovolj, še posebno ker največ veselja ponuja pri igranju z veliko manjšimi hitrostmi. In vse to za zelo sprejemljivo ceno.

km/h, ni fer. In motocikli so na brezpotju lahko hitrejši, ampak na njih hitrosti ne doživljamo z vetrom v laseh in kopalkah na zadnjici. Obalna straža v Ameriki vodno hitrost sicer omejuje na 120 km/h, a omejitev pri tako zmogljivih strojih je tako ali tako v telesu. Trup, prilagojen zmogljivostim pogonskega sklopa, omogoča v zavojih kljubovanje silam, enakim poldrugi zemeljski težnosti. Ampak to zagotavlja proizvajalec materiala, in ne človeškega telesa. Več bi bilo nesmiselno predvsem za telo. Manj pa ... hmh, nezanimivo? Res?

Ta manj se namreč materializira. Pojavi se kot fatamorgana. Iz vodnega prša nasproti pripelje skoraj povsem pokončno postavljen skuter, počasi, kot da bi lebdel, in lahkotno, kot da ga resnično vozi drobna

blondinka. »Po ta zadnjem« bi rekli v motorističnem žargonu in v naslednjem hipu voznica z otročjo lahkoto vse skupaj potopi in ponovno zavije v belo vodno peno. Moj z adrenalinom in vzvišenimi občutki kralja morja nahranjen ego se potopi in razleti kot razpršene vodne kapljice. Doživetja strašljivih hitrosti in adrenalinske poplave na RXT-ju so pozabljena. Zdelo se je, da to, kar se je pripeljalo mimo, daje pri hitrosti pešca več navdušujočih občutkov in užitka kot preostali skuterji pri 100 km/h. Da to ponuja več zgodb kot karkoli ... In ob sedla me je le ena misel – to moram poskusiti. To? Skuter, seveda!

In to ima ime. Trixx. Ime, ki namiguje na trike, ki jih omogoča s tem, ko je pol metra krajši, več kot pol lažji in cenejši ter od pol

do tretjino manj zmogljiv od običajnih 'jetov'. Je mešanica med sedečim in stoječim skuterjem in ... Že lepo in prav, in to se super bere v katalogu s specifikacijami, ampak v praksi pa meji na čudež. Tukaj v tropskem raju sicer z lahkoto začneš verjeti v čudeže, a kljub temu veš, da se osnov fizike ne da goljufati in da pod tistimi bikinkami, ki so se igrale s Trixxom, ni bilo več kot 50 kil in nobenega imidža kakšne mojstrice prostega sloga. Torej?

Večina res dobrih zgodb se začne s stavkom: primi mi kozarec in poglej, kako naredim to ... In Trixx ponuja več priobalnih morskih zgodb kot katerokoli plovilo, zato je bilo treba narediti točno to. Sesti nanj, se postaviti v stoječ položaj na zadaj nameščene dodatne opornike in potegniti ročico plina. Ja, jasno je, da se fizikalnih zakonov ne da goljufati, da pa je mogoče s tehniko nadgraditi telesne primanjkljaje. Celo z enim samim stikalom, ki nadzoruje vertikalni nagib reakcijske šobe. Ta je tukaj podvojen, kar pomeni, da za dvig na rep potrebujemo manj napora in natančnosti kot za dvig kozarca s koktajlom. Torej? Kaj bi želeli? Igranje z delfini?

Sea-Doojev spark trixx ponuja več priobalnih morskih zgodb kot katerokoli plovilo, zato je treba sesti nanj, se postaviti v stoječ položaj na zadaj nameščene dodatne opornike in potegniti ročico plina.

Seveda. Igranje z blondinko za hrbtnom? Prav mogoče! Igranje s svojimi strahovi in znanjem pri izvajanju trikov, ki si jih doslej videl le na YouTubeu? Jasno! Saj je videti, kaj je skupni imenovalac – igranje! In trixx je točno to – igrača.

Ampak igrača je tudi RXT-X 300. Že, ampak drugačna. Tako kot sta oba s svojo skrajnostjo drugačna od vsega povprečja med njima. Kralj vodne hitrosti ni lahkotno uporaben kot večina sea-doojev, ampak

surov dirkalnik, na katerem se nam bo ob napaki in padcu v vodo brez neoprensko zaščitene zadnjice zdela rektoskopija kot kakšen blagodejni termalni spa program. In tudi trixx morda ni tako praktičen v potovalnem smislu kot večina preostalih sedečih skuterjev, ampak zato za relativno majhen denar ponuja največ zabave, kar si jo lahko privoščimo v neoprenu.

Brez dvoma sta oba brezkompromisni igrači za velike fante. In dileme med izbiro adrenalinske srhljive hitrosti in zabavnostjo lahkotne igrivosti nismo rešili med valovi. Niti pod palmami, niti med bikiniji, niti med kozarci v baru. Pravzaprav je verjetno tudi nikoli ne bomo, ker je preveč subjektivna in relativna. Smo se pa med iskanje zabavali bolj, kot se običajno zdi mogoče. In spoznali realno objektivno dejstvo, da obema ploviloma manjkata opozorili: da vožnja z njima zasvoji in da nikakor nista za sramežljive. Kajti na enem ali drugem nas ne bodo opazili le tisti, ki so na plaži zakopani z glavo v pesek ali z masko raziskujejo svet na drugi strani vodne gladine. 🏊‍♂️

Jeep festival 2016

Jeep®

Praznujte z nami in osvojite vikend z Jeepom!

Ste pripravljeni na nepozabno doživetje sredi čudovite narave? Ameriški Jeep letos praznuje 75 let!

Pustolovščina za vso družino!

Jeep festival je dogodek, kjer bo uživala vsa družina! Preizkusite se v terenski vožnji, doživite čisto pravo avanturo in uživajte v legendarnih zmogljivostih vozil Jeep.

Doživite adrenalinsko vožnjo z legendarnimi terenskimi avtomobili Jeep.

Štirje srečneži pa bodo lahko en konec tedna Jeep Renegade tudi sami preizkusili. Vstop je prost, obvezne prijave. Število mest je omejeno.

Doživetja:

- Za polnoletne:** Terenske vožnje z vozili Jeep z izkušenimi Jeep inštruktorji.
- Za najmlajše:** Napihljivi grad in izkušeni animatorji ter šola motokrosa z ekipo Myteam.
- Za malo večje:** Taktična steza air soft s tekmovanjem v streljanju na tarče.
- Za drzne:** Simulator deskanja na vodi in rodeo bik ter predstavitev ameriškega nogometa z enim od najboljših evropskih klubov, Ljubljana Silverhawks.

Najboljše za vašega jeklenega konjička:
predstavljamo vse orodje za avto FISKARS ter novo AKU linijo izdelkov STIHL.

Jeep festival 2016

10. septembra ob 10. uri
na motokros poligonu
v Šentvidu pri Stični

Na dogodek se prijavite na
aktivni.si/jeep75

aktivni.si

AVTO TRIGLAV

STIHL

FISKARS

MY TEAM
MOTOCROSS
RENT > LEARN > RIDE

TEKST JAKICA JESIH

FOTO TOMI MEGLENOV, MATIC SLEMIČ, SABEL CARRILLO – GONZALEZ, OSEBNI ARHIV

DR. ALEKSANDER ŠINIGOJ

»Spremenimo misli, spremenimo življenje«

Trener nevrolingvističnega programiranja, hipnoze in samohipnoze, motivator. Pravi, da ni vsak učitelj primeren za vsakega učenca in da zato tudi on ne ustreza vsem. Misel bi iz ust koga drugega zvenela kot lažna skromnost, toda on takšnih manevrov ne potrebuje. Za seboj ima nastope pred večtisočglavimi množicami v 19 državah na štirih celinah, izbran je bil v skupino asistentov dr. Richarda Bandlerja, soustanovitelja nevrolingvističnega programiranja. Več let se je kot član ekipe prostovoljcev učil od Anthonyja Robbinsa, enega najbolj priznanih motivatorjev na svetu, med učitelje pa šteje tudi sira Richarda Bransona, Briana Tracyja in Boba Proctorja, če omenimo samo tiste bolj znane tudi pri nas. Je avtor okrog 400 knjig, zadnja, ki je izšla nedavno, ima naslov *Odloči se za srečo*.

PB: Ravno ko sem se začela pripravljati na tale intervju, sem od tvoje Mastermind akademije prejela sporočilo, v katerem ljudi nagovarjaš, naj napišejo knjigo. Je res tako enostavno – ne samo jo napisati, ampak tudi prodati?

AŠ: Verjamem, da ja. Vsak ima zgodbo v sebi, sporočilo, ki bi ga morali drugi slišati. Morda težko situacijo, ki mu jo je uspelo premagati in bi ta zgodba lahko komu pomagala. Bom dal primer. Ko predavam

po svetu, se vedno najde skupina ljudi, ki želi nekaj slišati točno od mene. Moja predavanja obiščejo večkrat in na različnih lokacijah, spremljajo me po internetu,

Če odštejemo, da so prevodi ene knjige v španskem, kitajskem, ruskem in ukrajinskem jeziku, pa je mojih knjig nekaj čez 400.

sledijo mi po socialnih omrežjih. Zanimiv primer se mi je zgodil recimo v Turčiji, kjer sem prvič predaval leta 2011. Ko sem se tja vrnil leta 2015, je k meni pristopil podjetnik in povedal, da me nenehno spremlja in z Googleovim prevajalnikom prevaja, kar objavljam v slovenščini. Ko sem imel dve identični delavnici v Egiptu in Kuvajtu, so ju obiskali isti ljudje. Iz Brazilije še danes dobivam prošnje, da bi bil mentor. Isto opažam pri mojih mentorjih – kjerkoli na svetu predavajo, se tam znajde skupina Špancev, skupina Rusov, Kitajcev ... ki jih spremljajo, kamorkoli gredo. Zato z gotovostjo trdim, da obstaja na vsem planetu Zemlja določena skupina ljudi, ki mora slišati nekaj inspirativnega od točno določene, konkretne osebe. Da imamo sami svoje sledilce ali sorodne duše, ki so enakovredno razdeljene po Zemlji. Zato verjamem, da zagotovo obstaja za vsakogar, ki bere tale intervju in čuti v sebi neko sporočilo, ki bi ga rad predal naprej, na vsem

svetu četica ljudi, ki bi rada slišala prav to, njegovo sporočilo. Izvedela, kako je ta oseba premagala neki izziv, si to osebo vzela za vzgled. Zato spodbujam ljudi,

naj napišejo knjigo, ker vem, da bo imela bralce. Vem, da bo nekomu pomagala spremeniti življenje.

PB: Ti si jih izdal zelo veliko. Kako je to mogoče, kdaj najdeš čas?

AŠ: Trenutno je v svetu izdanih več kot 1220 mojih knjig, ki so objavljene pod različnimi psevdonimi, večinoma na Amazonu. Če odštejemo, da so prevodi ene knjige v španskem, kitajskem, ruskem in ukrajinskem jeziku, je mojih knjig nekaj čez 400.

PB: Mogoče pa je številka tako impresivna tudi zato, ker vse tvoje knjige nimajo besedila? Gre za šalo, ki se dobro prodaja, tudi na Amazonu? Od kod ti tako nore ideje?

AŠ: Vse skupaj se je začelo kot šala in izziv. Želel sem postaviti nov svetovni rekord in se zapisati kot avtor, ki bi napisal in objavil več kot 1000 knjig v enem vikendu, 48 urah. Naj se sliši še tako neverjetno, a sem našel rešitev. Z oblikovalcem

Edina stvar, nad katero sem morda presenečen, je ta, da se od vseh knjig najbolje prodajajo prazne knjige o seksu. No, in knjiga *Odloči se za srečo* je toliko ljudi navdahnila, da vem, da bo tudi po moji smrti pomagala ljudem, da se bodo odločali za srečo.

sva bila dogovorjena, kako bova to izvedla, vendar so mi pri Guinnessu moj podvig zavrnil, zato sem ga poskusil narediti zase. Ugotovil sem, da mi tako ali tako ne bi uspelo, ker sem v eni uri napisal in objavil 'samo' 27 knjig. Nekatere knjige so prazne knjige, ki jih kupijo ljudje za šalo nekemu za rojstni dan (na primer *Sex after 43* ali *Sex After Our 35th Anniversary*). Potem so knjige, ki imajo posebna inspirativna sporočila, ki nosijo spet drugačen psevdonim, teh je skoraj 60. Ter knjige, ki jih objavljam pod svojim pravim imenom. V angleščini sem pod svojim pravim imenom izdal dve knjigi, v slovenščini pa trenutno eno, z naslovom *Odloči se za srečo*. Edina stvar, nad katero sem morda presenečen, je ta, da se od vseh knjig najbolje prodajajo prazne knjige o seksu. No, in knjiga *Odloči se za srečo* je toliko ljudi navdahnila, da vem, da bo tudi po moji smrti pomagala ljudem, da se bodo odločali za srečo.

PB: Sliši se, kot da se v življenju pretežno zabavaš.

AŠ: Imel sem neverjetno srečo, da sem po spletu okoliščin našel nekaj, kar res počnem s srcem in kar me neverjetno izpopolnjuje in navdihuje. To, da lahko pomagam ljudem po vsem svetu, da so bolj pozitivni, motivirani, v resnici pomaga tudi meni. To, kar delam, bi počel tudi, če bi imel ves denar na svetu. Svoje delo jemljem kot hobi in kot moje osebno poslanstvo, zato mi tudi takrat, ko je dela res veliko, ni težko stopiti pred publiko in jim podariti delčka moje energije.

PB: Si pa imel tudi ti težke trenutke, ki so te pravzaprav pripeljali na sedanjost pot.

AŠ: Ja. Sicer sem že kot najstnik veliko bral, užival sem v inspirativnih knjigah Anthonyja de Mella in Normana Vincenta Peala. Knjižnice in knjigarne so bile moj zelo priljubljeni kotichek. V knjižnici sem si sposodil knjigo *Z idejo do bogastva* Napoleona Hilla, a sem potem na to za nekaj časa pozabil. Potem je pa prišlo obdobje, star sem bil okoli 28 let in sem sam potreboval pomoč. Bil sem fizično pretežak, imel sem 104 kilograme, tudi

moji odnosi z ljudmi niso bili najboljši, v podjetju sem ravno začel in nismo imeli veliko dela. Že dolgo pred tem sem slišal nekakšen glas, ki me je opozarjal, naj nekaj spremenim. A ga nisem poslušal. Dokler ni bil nenadoma tako močan, da sem moral ukrepati. Končal sem v bolnišnici. Začel sem si postavljati cilje, se drugače prehranjevati, teči, brati, izobraževati, začel sem si pomagati in izboljšal sem si življenje. Da sem to dosegel, sem porabil veliko časa, energije, tudi denarja, in bilo je nekako naravno, saj sem imel zdaj o tem veliko znanja, da sem tudi sam najprej pomagal nekaj ljudem. Potem še par drugim ... in zdaj pomagam mnogim. Na deset tisoče ljudi pride na delavnice vsako leto. To je bil naraven proces. Saj takrat, ko sem sam iskal pomoč, ni bilo nikogar, ki bi pomagal meni. Ta moja sprememba življenja, mišljenja, funkcioniranja je bila tako fascinantna, da sem imel občutek, kot bi se znova rodil. In to bi še danes rad dal tudi drugim, to možnost, da začutijo enako, da začnejo znova. Ni pa bila ta moja pot linearna, ravna, od težave do rešitve, bila je polna vzponov in padcev. Še danes je tako. Vendar je moj najslabši dan danes, v tem novem življenju, kot ga imenujem po preobrazbi, bistveno lepši, kot je bil moj najboljši dan v prejšnjem, starem življenju.

PB: Zakaj bi ljudje radi začeli znova, katere težave nas najpogostejše bremenijo?

AŠ: Veliko je razlogov, ampak najpogostejši so razni strahovi, nerazčiščene stvari iz preteklosti, pomanjkanje motivacije, discipline, pa razne razvade – kajenje, prenašanje, odlašanje, izgovori. To so stvari, ki ljudem onemogočajo, da bi bili nadzorniki svojega življenja. Velikokrat ljudje živimo svoje življenje, kot bi bili na avtopilotu. Vstanemo, gremo v službo, pridemo domov, gremo v službo. In velikokrat gre za to, da se ljudje zaradi enakih vzorcev razmišljanja vrtimo v istem krogu. Ko opazujem ljudi na svojih delavnicah, vidim v njih toliko potenciala, toliko možnosti, da naredijo nekaj lepega sami zase in za svet. Vendar se ljudje žal velikokrat odločajo, da ostajajo v tej coni udobja, da ostajajo tam, kjer so.

PB: Z reševanjem teh težav se ukvarja tudi psihoterapija, ti pa se poslužuješ drugačnih tehnik, predvsem nevrolingvističnega programiranja in tehnik hipnoze. Kaj je nevrolingvistično programiranje, znano pod kratico NLP?

AŠ: NLP je znanost, veda oziroma tehnika, ki je stara okoli 45 let, uveljavila pa sta jo dr. Richard Bandler – on je tudi moj mentor, pri njem delam kot asistent že sedmo leto – in John Grinder. Začelo se je tako, da sta obiskala in modelirala uspešne terapevte, ki so v tistem obdobju dosegali dobre rezultate. Eden takih je bil znani hipnotizer Milton Erickson, ki je ljudem uspešno pomagal pri odpravi strahov. Šla sta do njega, ga posnela in potem ugotavljala, kaj je tisto, kar on počne drugače od drugih. Nista se ukvarjala le z vsebino, ampak tudi s strukturo jezika, kdaj kaj pove, s kakšnim tonom, kakšne jezikovne vzorce uporablja. Njegove hipnotične tehnike sta matematično analizirala in jih predstavila kot Milltonov model jezika, ki je zdaj eno od NLP-orodij. NLP je zaživel in se razvija, tehnike, ki jih učimo danes, so zelo drugačne od tistih pred desetimi leti. V primerjavi s psihoterapijo se NLP ne ukvarja toliko z vsebino oziroma s preteklostjo, temveč s sedanjostjo in prihodnostjo. Ideja je, da oseba danes boljše razmišlja, kot je včeraj, in da bo seveda jutri bolje razmišljala, kot razmišlja danes. NLP-tehnike se uporabljajo v športu, v zdravstvu, šolstvu, politiki ... Recimo, tudi Obamovi jezikovni vzorci kažejo na uporabo nekaterih NLP-tehnik, zanimiv je odlomek iz enega njegovih govorov, ki gre takole: »All of you would not be here, unless you, LIKE ME, were convinced ...« Besedna zveza *like me* ima dva pomena, v tem kontekstu sicer pomeni 'tako vi kot jaz', a lahko pomeni tudi 'vi me imate radi'. In če nekdo večkrat uporabi to tehniko, torej ponovi ta stavke, ljudem na sofisticiran in prikrit način sugerira, da ga imajo radi. NLP-tehnike so med politiki zelo pri-

ljubljene, Clintonov mentor za NLP je bil recimo Tony Robbins, pri katerem sem bil tudi sam prostovoljec štiri leta.

PB: Druga tehnika, ki jo учиš in uporabljaš, je hipnoza. Lahko jo razumemo kot nekaj negativnega, kot manipulacijo, ti jo uporabljaš oziroma учиš kot močno pozitivno orodje. Za kaj gre?

AŠ: Dobra komunikacija je podobna ostrému nožu. Z nožem lahko režemo kruh, pripravimo kosilo, nekemu pomagamo, da preživi, ali pa nekoga ranimo. Kot vsako orodje je tudi hipnoza zelo močno orodje, zato ga moramo uporabljati etično in z dobrim namenom. Ko učim tehnike hipnoze in samohipnoze, vedno poudarjam, da mora biti hipnotizer dober komunikator. Mi vsi smo neke vrste komunikatorji, in to še posebej velja za bolj sofisticirano komunikacijo, kot sta hipnoza ali samohipnoza. Trener NLP-ja mora pogosto poslušati kli-

NLP je znanost, veda oziroma tehnika, ki je stara okoli 45 let, uveljavila pa sta jo dr. Richard Bandler, ki je tudi moj mentor, in John Grinder.

enta, medtem ko pri hipnozi skupaj s klientom definirava problem, potem pa večino časa govori hipnotizer, ki spravi klienta v pozitivno stanje. Verjamem, da smo vsi hipnotizerji. Pred časom sem na neki delavnici NLP-ja poslal slušatelje v center Ljubljane, da so modelirali brezdomce. Skušali so spoznati njihov nezavedni svet, ki jih je pripeljal na ulico. Ugotovili smo, da večina krivdo za svoje stanje pripisuje nekemu drugemu zunaj sebe. Krivi so starši, država, alkohol, vedno nekdo drug. Danes vemo, da ima oseba, ki se veliko izgovarja, ki odgovornost za svoje stanje prelagi na zunanje okoliščine, dobro izhodišče, da konča tako kot ti brezdomci ali pa da ne dosega ciljev in želja, ki bi jih rada. S tem se lahko naučimo, katera so omejujoča prepričanja, kaj so konfliktne vrednote, kakšne so strategije razmišljanja, ki jih imajo ljudje, ki recimo končajo na cesti; v enem primeru smo celo dobili primer negativne hipnoze: neki brezdomec nam je povedal, da mu je oče še kot otroku večkrat za motivacijo govoril, da če se ne bo pridno učil, bo postal klošar. To mu je tolikokrat ponovil, da se je ta hipnotična suggestija, ki mu jo je oče takrat sicer predajal povsem dobronamerno, uresničila. Poudariti želim, da moramo biti pozorni na to, kaj in kako govorimo, kako komuniciramo.

PB: Med najpogostejšimi razlogi za obisk tvojih delavnic je odprava raznih strahov. Bi se strahu pred letenjem lotil s tehniko NLP ali s hipnozo?

AŠ: S kombinacijo obojega.

PB: Lahko opišeš, kako bi v tem primeru uporabil NLP?

AŠ: Najprej naj še enkrat poudarim, da pri NLP-ju preteklost ni pomembna. Danes vemo, da tudi če človek natančno ve, kdaj in zakaj je strah dobil, mu to še čisto nič ne pomaga pri njegovi odpravi. Zato se ne ukvarjamo z raziskovanjem preteklosti, ampak se osredotočimo na to, kako osebi pomagati, da bolj optimalno deluje zdaj. To pa tako, da jo vprašamo, kaj konkretno naredi v mislih, da jo je strah. Mi mislimo zelo hitro, nezavedno, zato se ne zavedamo, kako povzročamo strahove, ki jih imamo. Ko razumemo proces, ga začnemo spreminjati. Če gre za strah pred letenjem, nam oseba recimo pove – opisujem resničen primer –, da si predstavlja, kako mizice, ki so pritrjene na naslonjala sedežev, letijo po letalu in ji prerežejo vrat. Naša naloga je, da torej pripravimo osebo do tega,

da ko pomisli na letenje, ne vidi več letečih mizic, ampak letalo, ki varno in srečno pristane. Ko se notranji svet spremeni, se spremeni tudi reakcija navzven. Strahovi so zelo pogosto nekakšna sidra ali pogojni refleksi. Nekateri strahovi so koristni, saj če se oseba boji višine in si ne želi hoditi po robu strehe nebotičnika, je takšen strah lahko zelo koristen, saj pomaga osebi, da ne ogroža svojega življenja.

PB: Neželene strahove je torej mogoče odsidrati?

AŠ: Ja. Ljudje se lahko zelo hitro nečesa naučimo – recimo, če otrok pade v vodo, in tudi če je bil rešen v nekaj sekundah, je že lahko pridobil dolgotrajen strah pred vodo. NLP deluje na predpostavki, da če se lahko nečesa hitro naučimo, se lahko prav enako hitro tega tudi odučimo. Zato na NLP ne gledamo kot na terapijo, ampak ga imenujemo optimizacija delovanja uma. Uporabljamo različne tehnike, recimo tehniko z vprašanji. Naj dam pogost primer, ko ženska reče: »Nikjer ni nobene normalnega samskega moškega moje starosti – ali so vsi zasedeni ali pa niso normalni.« Včasih je dovolj, da samo vprašamo nazaj – »Ga ni?« – ali pa ponovimo vprašanje na smešen in ironičen način – »Ahaaaa, a prav niti enega ni?« – in se oseba že zamisli. Kajti pogosto se nam naše misli navznoter zdijo zelo resnične, ko pa jih povemo na glas ali jih slišimo iz ust nekoga drugega, ki še malo pretirava ali spremeni ton, se nam naenkrat zazdijo smešne. Saj je dejstvo, da je oseba do

takšnega sklepa prišla na osnovi zelo majhnega vzorca ljudi, ni pa vzela v obzir, da obstaja na svetu tri milijarde petsto milijonov moških, od katerih so številni samski, normalni in v pravi starostni skupini. Gre torej za vzorec oziroma miselni proces posploševanja.

PB: Ki sicer ni vedno napačen ...

AŠ: Ki je večinoma celo koristen, ne pa vedno. Ko nam starši pokažejo stol, in ko enkrat razumemo, da stol služi sedenju, medtem ko miza ne služi sedenju, se po-

z nekim dobrim ali pa vsaj nevtralnimi občutki.

PB: V kakšnem mentalnem stanju pa mora biti človek, ki si želi odpraviti določen strah?

AŠ: Fajn je, da postane človek malo jezen na svoje razmišljanje. Lahko ta strah predstavimo v prihodnost, da človek pomisli – ojoj, še 20 let letenja v strahu – in se razjezi na te svoje misli ali jih ima dovolj. Kajti vemo, da je verjetnost, da bo imela oseba nesrečo v letalu, res zelo majhna. Pomaga

Mogoče je moje poslanstvo ravno v tem, da ljudi spominjam, da začnejo svoje notranje formule nekoliko rahljati, poenostavljati. Da smo lahko srečni že, ko vidimo sončni vzhod ...

tem, ko pridemo kam na obisk, ne usedemo na mizo, ampak na izdelek, ki je podoben stolu. Takrat smo torej posplošili, da če vidimo izdelek, ki ima štiri noge in površino, na katero bi se bolj ali manj prilegala naša zadnjica, ta izdelek služi sedenju. Tako posploševanje je koristno. Posploševanje, kot sem ga omenil prej, pa je dostikrat omejujoče. Kajti ko hodimo po svetu, ne iščemo izjem, ampak potrditve za naša prepričanja. Pogosto jih celo sami izzovemo.

PB: Stvari počnemo rutinirano.

AŠ: Ja, po rutini se vedemo, po rutini tudi razmišljamo, zato tudi probleme ves čas rešujemo na enak ali vsaj zelo podoben način. Zato prihaja do podobnih izsledkov oziroma rešitev. Če bi se postavili v preteklost in poskusili razmisliti, kdaj smo to rutino dobili, recimo, kako se zavežejo vezalke ali pa katero hlačnico si najprej oblečemo, ugotovimo, da smo se morali cel kup stvari, ki jih danes počnemo avtomatizirano, nekoč naučiti. Banaliziram, ker želim pojasniti, da nam je bilo nekaj, kar danes počnemo avtomatizirano, nekoč popolna neznanka. Potem smo se pa tega naučili in zdaj gibe samo ponavljamo v neskončnost. Enako je z vzorci. Nekoč smo se naučili, da se prestrašimo, recimo letenja, in potem zdaj vsakič, ko pomislimo na letenje, začutimo ta isti strah. Statistično je večja verjetnost, da se nam nekaj zgodbi v prometni kot pa v letalski nesreči, kljub vsemu pa se oseba boji vožnje z letalom, in ne z avtomobilom. Vemo sicer, da ta strah ni realen, saj danes na milijone ljudi leti, pa jih ni strah, po drugi strani pa si v mislih vseeno začnemo proizvajati določene slike – to se dogaja v mikrostotinkah sekunde –, ki se jih po navadi niti ne zavedamo, in kar naenkrat začutimo strah. Na NLP-delavnicah ozavešimo te notranje svetove in jih začnemo sprejemati. Naučimo se povezati recimo letenje ali pa javno nastopanje, ki je tudi zelo pogost strah,

tudi, če se začne človek tej svoji težavi smejati. Zelo pogoste so težave v partnerskih odnosih, zato rad dam primer, ko se nekdo zalubi v Justina Bieberja. In trdi, da je lahko srečen samo v zvezi z njim in z nikomer drugim. Oseba ima v svojih mislih mentalno sliko, kjer je sreča povezana z Justinom Bieberjem. Že če se zave, da je to samo mentalna slika, ki ni povezana z resničnostjo, se lahko osvobodi. Nekateri so prav obsedeni z določeno osebo in 'trdijo', da brez te osebe ne morejo biti srečni. To je zelo trdna formula, zelo huda in treba jo je malo poenostaviti. Nikjer ni univerzalno zapisano, da smo lahko srečni samo z eno določeno osebo. Napako delamo ravno s tem, da se fokusiramo, da je naša sreča odvisna od točno določenega človeka ali od vedenja določenega človeka ali celo od tega, kako se ta človek počuti. Starši velikokrat čutimo odgovornost za svoje otroke, zavedati pa se moramo, da smo odgovorni lahko samo sami zase. Samo na svoj notranji svet lahko v celoti vplivamo. Mogoče je moje poslanstvo ravno v tem, da ljudi spominjam, da začnejo svoje notranje formule nekoliko rahljati, poenostavljati. Da smo lahko srečni že, ko vidimo sončni vzhod ali zahod, ko popijemo kozarec vode, ko dihamo, da sploh lahko dihamo ... In potem poskušam klientom dopovedati, da je to, da vidijo Justina Bieberja kot edinega pravega, zgolj njihova mentalna slika, da to ni resničnost. In če torej sami ustvarjamo mentalne slike, jih lahko v kateremkoli trenutku tudi zamenjamo, umaknemo in na njihovo mesto postavimo druge. Mi smo tisti, ki postavljamo omejitve, ki povzročamo trpljenje, od katerega bi se tako radi osvobodili. Prav to zavedanje, da se borimo proti nečemu, kar sami ustvarjamo v svojem umu, je lahko neverjetno osvobajajoče. Vse, po čemer hrepenimo, od česar bežimo, je samo misel, mentalni konstrukt, iluzija. Rešitev ne

tiči v tem, da spremenimo nekaj navzen, ampak navznoter. S tem ko se osvobodimo lastnih misli, osvobodimo sebe.

PB: Zaljubljeni ljudje si težko predstavljajo, da bi lahko bili enako srečni s kom drugim.

AŠ: Naši modeli sveta in naše razmišljanje so izredno zanimivi. Bom povedal primer, vprašanje, ki ga pogosto zastavim ljudem na mojih delavnicah: če bi bili samski in bi spoznali svojo sanjsko osebo, a bi hkrati izvedeli, da bo ta oseba čez pol leta umrla, tega pol leta pa bosta skupaj neskončno srečna – ali bi se odločili vstopiti v romantičen odnos s tem človekom? Večina ljudi, kakšnih 80, 90 odstotkov, dvigne roke, da bi. Potem pa postavim drugo vprašanje, in tukaj se vidi, kako so zanimivi naši modeli sveta in naše razmišljanje, ki se glasi enako kot prvo, torej ali bi v primeru, če bi bili samski, šli v odnos z osebo, v primeru da nas ta čez pol leta zapusti – a s to razliko, da zdaj ne umre, ampak si takoj zatem najde drugega partnerja/partnerko, s katerim je spet zelo srečen. Na vprašanje, ali bi se v tem primeru spustili v romantično zvezo s tem človekom, pa večina ljudi ne dvigne roke. Kar v bistvu pomeni, da raje vidimo, da ljubljena oseba umre, kot da je srečna z drugim. Ne zavedamo se, da naše dožemanje sveta ni toliko odvisno od sveta samega, ampak od tega, kako je sprogramirana naša notranjost.

PB: Kar ni najlažje, če nas, kot praviš v knjigi *Odloči se za srečo*, v negativno usmerjajo že v rani mladosti: »Če opazujete in bereš naše pisatelje in pesnike, lahko opazite, da je večina pisala v žalosti in obupu. Koliko depresivnih in žalostnih zgodb smo se morali naučiti že v osnovni šoli. Nekateri celo na pamet, da smo jih vedno znova ponavljali in začutili to negativno in žalostno energijo.«

AŠ: Prepričan sem, da je imel Cankar tudi veliko lepih in ljubečih trenutkov s svojo mamo, trenutkov, o katerih bi tudi veljalo kaj slišati, pa nismo. Bil je zelo subjektiven, prikazal nam je samo eno stran zgodbe. Mi pa se skozi te zgodbe učimo, še toliko bolj v mladih letih. In problem je v tem, da skozi takšne zgodbe dobivamo vzorce razmišljanja. Krivdo, žalost, nesamozavest, jezo. Moje povabilo torej je, da bi se otroci vsaj v enaki meri ali pa po možnosti v veliko večji učili tudi iz navdihujočih zgodb, ki jih prav tako imamo. Poglejmo samo Pavčeka, ki nas navdihuje, da ko hodimo, gremo vedno do konca, ali pa, da smo na svetu zato, da smo sami sonce. Poznam primer družine iz Avstralije, ki se je preselila v ZDA s štirimi otroki. V dveh letih so ti otroci v novem šolskem sistemu postali samostojni, samozavestni in so verjeli, da lahko

uresničijo sanje, ki jih imajo skrite globoko v sebi. Šola jim je dala nekaj neprecenljivega, vero vase in v svoje sanje. Želim, da bi čim več slovenskih avtorjev ljudi inspiriralo, jim dajalo upanje, vero, hvaležnost, te dobre in pozitivne občutke. Želim si, da bi tudi naši učitelji spodbujali pri naših otrocih samozavest, vero vase, pozitivno mentalno naravnost. Ne vem, morda sem bil jaz kot otrok negativen, ampak res se ne spomnim prav veliko veselih, navdihujočih zgodb. Na ta svet smo pa prišli, da smo v dobrem občutku, takrat smo tudi bolj zdravi, privlačimo dobre stvari, svet je lepši. Če počnemo nekaj, pa pri tem nismo srečni, tega ne počnemo na pravi način. Tega se moramo ves čas zavedati in si za srečo prizadevati.

PB: Tudi v današnjih medijih pozitivnih zgodb ni veliko. V knjigi praviš, da so v neki angleški raziskavi ugotovili, da mediji povprečno pokažejo 17 negativnih novic na eno pozitivno.

AŠ: Vse je *breaking news*, vse so samo krize in tragedije. Če si kamela v Afriki

da namensko poiščemo še eno dobro. Kajti takšen je ta svet – medtem ko nekdo umre, se nekdo rodi, medtem ko se nekdo skrega, se nekdo pobota, medtem ko nekdo trpi, se nekdo veseli. Spomnim se predavanja v Pakistanu in kako gostoljubni in topli so bili domačini, odprti, željni znanja. Čez mesec dni, ko sem bil že doma, so talibani vdrli v šolo na severu države in pobili 150 otrok. Šele takrat sem res dojel, kako se ne zavedamo, v kakšnem čarobnem svetu živimo, kako smo varni, kako je naš najslabši dan še vedno bistveno boljši od njihovega najboljšega. Večkrat bi se bilo treba zahvaliti za to, kar imamo, kako živimo.

PB: Se preveč ukvarjamo sami s sabo in svojim težavami?

AŠ: Ja, in ravno v tem je problem. Milton Erickson, znani hipnotizer, o katerem sem že govoril, je depresivne ljudi zdravil med drugim tudi tako, da jim je za nalogo dajal opazovanje njihove okolice. Ena od nalog je bila, da opazujejo skupino ljudi in napovejo, kdo se bo prvi premaknil, kdo bo prvi

spregovoril, kdo bo prvi odšel iz skupine. Opazovati so morali svet zunaj sebe in takrat niso imeli časa biti depresivni, saj so se ukvarjali z drugimi, in ne s sabo. Niso bili več toliko v svojih glavah. Ljudje, ki so ves dan močno zasedeni z raznimi opravili, po navadi nimajo časa biti depresivni. Zvečer, ko pridejo domov in se umirijo, so še vedno lahko malo depresivni, ampak niso pa depresivni 24 ur na dan. Ljudem pomaga, da so aktivni in da skrbijo za druge. Vedno pravim ljudem, ki iščejo poslanstvo, naj bo to usmerjeno v lastno srečo ter tudi v služenje drugim.

PB: Ampak po navadi najdemo tisoč izgovorov, zakaj ravno mi ne moremo nečesa narediti ali spremeniti, zakaj je ravno naš primer drugačen.

AŠ: Izgovori so največja odvisnost sodobnega časa in imam jih tudi jaz. Je pa res, da se je ob poznavanju vseh teh tehnik število mojih negativnih misli precej zmanjšalo, predvsem se pa znam zelo hitro premakniti naprej. Ljudje se pa pogosto izgovarjajo, da nečesa ne potre-

zlomi nogo, potem bomo to videli kot glavno novico dneva. Takšne zgodbe vsebujejo dovolj adrenalina, da nam prsti na roki zmrznejo, da ne prestavimo z novic na drugi kanal. Ne pomislimo pa na to, da bi lahko mediji pokazali tudi cel kup lepih, pozitivnih in inspirativnih zgodb, polnih ljubezni, pohval. Tudi zato je moj nasvet, da ko preberemo slabo novico,

Želim, da bi čim več slovenskih avtorjev ljudi inspiriralo, jim dajalo upanje, vero, hvaležnost, te dobre in pozitivne občutke. Želim si, da bi tudi naši učitelji spodbujali pri naših otrocih samozavest, vero vase, pozitivno mentalno naravnost.

bujejo, da s tem opravičijo, da nečesa nimajo. Vedno je nekdo drugi kriv za njihovo stanje, država, šef, politika, starši, partner, ekonomija, obdobje življenja, v katerem živijo, sosed in še bi lahko našteval. Človeški um je neverjetno kreativen, kar se tiče izgovorov. Pred časom sem imel motivacijsko predavanje v nekem manjšem podjetju. Ko je direktor stopil ven in sem med odmorom ostal sam, je do mene stopil eden od zaposlenih in rekel, da ima veliko več potenciala v sebi, a da ga ne pokaže, ker v tem podjetju ni cenjeno. Jaz pa ljudem vedno povem, naj vsak dan dajo vse od sebe. Čisto vsak dan delajo zase, ne za šefa, ne za druge. In če bodo pridno delali, vadili, potem bo potenciala vedno več. Če ga ne bodo opazili v tem podjetju, ga bo nekdo drug. Izgovori, da se mora zgoditi nekaj zunaj vas, da boste srečni, da boste dali vse od sebe, da boste obogateli, so točno to – izgovori. Zgodba, ki jo ponavljate vedno znova in ste ji morda začeli celo verjeti. Nehajte se izgovarjati, govorim vsem te-

di nekaj uresničili in imamo za to veliko motivacije. Ko vemo, zakaj bi radi nekaj uresničili. Najdimo 'zakaj' in otresli se bomo izgovorov. Večinoma je to v primerih, ko gre za nekaj večjega od nas samih.

PB: Kaj bi pa ti rad uresničil – brez izgovorov in večjega od tebe?

AŠ: [smeh] Trinajstega oktobra 2081, takrat bom star 107 let, bi rad navdihnil, osvestil, osrečil, nasmehnil, predaval eni milijardi, 111 milijonom, 111 tisoč 111 ljudem. Vedno, ko razmišljam o sebi, razmišljam tudi o ciljih po mojem življenju, recimo, kaj bo leta 2500, kaj bo takrat ostalo za mano. In verjamem, da so knjige, audio-, videoposnetki stvari, ki jih puščamo za seboj naslednjim rodovom. Mogoče bodo takrat naši otroci v šolah brali Cankarja in kot protiutež jim bo učiteljica dala za domače branje še mojo knjigo *Odloči se za srečo*. Kaj pa vem, mogoče bo iz tega nastala nova religija, religija ljudi, ki bodo zase rekli »mi smo ljudje, ki se odločamo za srečo«. Rad bi, da bi za mano ostalo to zavedanje, da so ljudje sami kreatorji svoje

sreče, ne glede na to, kakšne so njihove okoliščine, ne glede na to, v kakšnih razmerah so zrasli, ne glede na to, kaj so težkega doživeli. Vse to je za njimi, v tem trenutku lahko začnejo znova. Kajti svoboda ne prihaja od zunaj, prihaja od znotraj. Nelson Mandela, ki je bil ogromno let zaprt po nedolžnem, se je v svoji notranjosti odločil, da je svoboden in da bo tisti trenutek, ko bo stopil na prostost, zaživel svobodno. Odpustil je tem ljudem, ni več razmišljal o krivici, zato nam daje neverjeten vzgled, kako se je treba nehati ukvarjati s preteklostjo, temveč živeti sedanost in prihodnost.

PB: Vsebina ene od tvojih najbolj priljubljenih delavnic je Secret – zakon privlačnosti. Pred nekaj leti je ideja, da s svojimi mislimi ustvarjamo resničnost, v filmu in knjigi kot nekakšna sodobna mantra preplavila svet in tudi Slovenijo. Vendar pa ta misel ni nova, o njej lahko beremo že v Vedah in drugih besedilih razvitih starodavnih kultur, zadnjih sto let pa se raziskovanju kvan-

čajnikom vedno znova. S tem se boste osvobodili in lažje korakali proti ciljem. Poskusite se naslednji teden izogniti čisto vsem izgovorom, takim navznoter in navzven. Obljubim vam, da bo vaše življenje lepše. Nimamo vpliva na življenje, imamo pa vpliv na odziv na življenje. Izgovarjati se nehamo, ko nam resnično ni pomembno, kaj si drugi mislijo o nas, ko bi res ra-

Na zgornji fotografiji od leve: dr. Richard Bandler, soustanovitelj NLP, ki je tudi mentor dr. Aleksandra Šinigoja, pri njem dela kot asistent že sedmo leto, in Paul Mckenna, ki je najbolj znan angleški hipnotizer.

tnega polja posvečajo tudi številni priznani znanstveniki. Za kaj gre?

AŠ: Glavna ideja je, da se vse začne z mislijo, da to, kar mislimo in čutimo, privlačimo v svoje življenje. Najprej pride misel, nekaj si zaželimo, in vesolje nam odgovori s priložnostjo. Mi pa moramo to priložnost zagrabiti. Eni pravijo, da mora misel trajati 72 sekund, drugi pet minut, jaz pa pravim, da če oseba nima glede določene vprašanja kakšnih omejujočih prepričanj, je za to, da se nekaj uresniči, dovolj že ena sama misel, ena sama sekunda misli. Pomislimo – želim vodo – in v naslednjem trenutku vstanemo in gremo v kuhinjo po kozarec vode. Nič nam ne stoji na poti k uresničitvi te misli. Težava nastopi, če se vedemo takole – bom kariiral s primerom naročila pice na dom: najprej pokličemo in naročimo pico; čez minuto pokličemo še enkrat in spremenimo naročilo; čez dve minuti ponovno pokličemo in naročilu pice dodamo še gobe; potem čez minuto pokličemo ponovno in preverimo, kako daleč je naša pica. In čez minuto spet pokličemo, kje za vrağa je pica. Človek na drugi strani pa se sploh še ni lotil pice, saj mora kar naprej odgovarjati na naše klice. V prenesenem pomenu se tako obnašamo v življenju, tako komuniciramo z vesoljem: hočem denar, hočem zdravje, hočem partnerja, vse hočemo takoj, zdaj. In ker smo nepotrpežljivi, smo v negativnem čustvenem stanju. Težava in razlog, zakaj se nam želje tudi potem, ko smo prebrali knjigo *Zakon privlačnosti*, ne uresničujejo, je prav v tem, da te svoje želje ves čas pogrevamo. Ljudje si pišejo listke, jih lepijo po hladilnikih, delajo afirmacije. Kar je isto, kot da bi tega ubogega picopeka ves čas gnjavili. Vesolje se pa ne pusti gnjaviti.

PB: Kaj pa bi bila prava pot?

AŠ: Vsak človek mora najti svojo lastno pravo pot. Predvsem si naše misli med seboj ne smejo nasprotovati. Velikokrat govorimo o omejujočih prepričanjih, lahko pa celo o omejujočih vrednotah. Omejujoča vrednota je recimo ta, da nam je pomembnejše udobje oziroma užitek hranjenja kot teža. V primeru odnosov je pogost primer ta, da nam je pomembnejša varnost sedanjega poznanege odnosa, čeprav ta ni optimalen, kot da se odpremo in smo ranljivi v iskanju nečesa novega. V karieri je za veliko ljudi pomembnejša varnost kot pa to, da bi iskali podjetniško pot. Zelo pogosto se znajdemo v internih konfliktih, ko delamo korak naprej, korak nazaj, korak naprej, korak nazaj. Kot bi vesolje nagovarjali takole – rad bi tole, ampak ... rad bi nekaj drugega, ampak ... Tako je vesolje zmedeno in ne ve, kaj bi nam dalo. Veliko ljudi ne razume, da smo v resnici narejeni

iz iste materije, kot je narejeno vesolje, da nismo del vesolja, ampak vesolje samo.

PB: Kakšen je torej tvoj nasvet za hitro manifestacijo naših želja?

AŠ: Če pogledamo ljudi, ki so hitri v svojih manifestacijah, ki znajo hitro pritegniti stvari v svoje življenje, ugotovimo, da so to ljudje, ki niso veliko v svojih glavah. Če so v odnosu, ne razmišljajo cele dneve o tem, ali jih ima partner rad ali ne, ali bo ostal z njimi ali ne, kako bo kaj naredil,

Veliko ljudi ne razume, da smo v resnici narejeni iz iste materije, kot je narejeno vesolje, da nismo del vesolja, ampak vesolje samo.

ampak se prepustijo in samo uživajo v odnosu. Dajejo sami sebi in partnerju – ljubezen, hvaležnost, veselje. Če pogledamo na področje kariere, oseba ne razmišlja, ali bo uspešna ali ne, ampak samo ukrepa in nekaj opravi. Se nenehno uči, izpopolnjuje, daje vrednost. S tem se, če nič drugega, nekaj novega naučimo, kar nam koristi v prihodnosti. Kar pogrešam v knjigi in filmu *Skrivnost*, je napotek, kako manifestiramo skozi akcijo. Vsekakor pa zagovarjam zgolj akcijo v dobrem čustvenem stanju, kajti v dobrem stanju sprejemamo dobre odločitve, v slabem čustvenem stanju pa slabe. Ne verjamem v akcijo iz pohlepa, iz jeze, iz slabe volje. Tudi v moji knjigi *Odloči se za srečo* trdim, da ko se oseba odloči za srečo, začne v svoje življenje privlačiti dobre, srečne stvari. Če imamo otroke, zanje želimo predvsem srečo. Če bi se lahko odločili, ali bi imeli raje bogatega in nesrečnega otroka ali pa srečnega in z manj denarja, mislim, da bi se večina staršev odločila za srečo. Kajti če je nekdo srečen, bo v svoje življenje pritegnil tudi ostale dobre stvari, tudi več denarja, zdravja in ostalega, česar si želi. Velikokrat rečem samskim ljudem, ki si želijo partnerja, da ni pomembno, kaj si bodo oblekli, ali bodo shujšali za kilogram ali ne, temveč je pomembno, da naredijo nekaj na sebi, da bodo zadovoljni, srečni, dobre volje, kajti potem bo okoli njih naenkrat cel kup ljudi, ki si bodo želeli njihove družbe. Predvsem pa verjamem, da če hočemo spremembo, potrebujemo drugačne misli in drugačne aktivnosti. Pretekle aktivnosti so nas pripeljale na mesto, kjer smo zdaj. Sedanje, nove, drugačne aktivnosti nas bodo pripeljale v prihodnost.

PB: Verjameš v zakon privlačnosti?

AŠ: Verjameš, da če nekaj pomislimo, se to lahko tudi zgodi. To se dogaja vsak dan. Pomislimo na osebo, pa nas ta pokliče. Vizualiziramo parkirišče, in ga dobimo.

Razmišljamo o nekem dogodku, dogodek se nam uresniči. Vendar po navadi to zmoremo za male stvari, v uresničitev večjih pa kar težko verjamemo. Ta filmski odnos do zakona privlačnosti je odprl novo poglavje razmišljanja, problem pa je v tem, da ljudem ne ponudi ravno veliko strategij, znanja, vedenja, kako vse skupaj uresničiti. Zato tudi verjamem, da sta hipnoza in NLP odlični orodji, ki pomagata uporabiti načela zakona privlačnosti.

PB: Mogoče bi v uresničitev večjih stvari lažje verjeli tudi tedaj, če bi nam jih potrdila kakšna avtoriteta. Zato imamo religije, zato verjamemo zdravnikom.

AŠ: Točno, in tudi tukaj se zaplete. Zdravniki, ki pacientom rečejo imate še dva meseca, pripravite se, za moje pojme komunicirajo neprimerno. Gre za hipnozo, ki je lahko za pacienta zelo nevarna. Pomembno je, kdo sugestije daje, kajti avtoritetam zaupamo. Oseba bo takšno sugestijo sprejela. V resnici pa vemo, da tudi zdravniki ne vedo vsega. Zdravnikov pravilni odgovor bi torej bil, da on s svojim razmišljanjem in znanjem medicine v danem trenutku ter z dejanskimi lastnimi spoznanji medicine v danem trenutku tega ne zna pozdraviti – kar pa seveda nikakor ne pomeni, da ozdravitev ni možna. Vsi vemo, da medicina napreduje iz dneva v dan. Morda pa obstaja kdo drug, drug zdravnik uradne medicine, ki zna kje drugje, doma ali v svetu, to konkretno bolezen pozdraviti. Poznamo tudi alternativne možnosti, slišali smo za razne nepojasnjene, čudežne ozdravitve. Moji tečajniki, ki je zaradi napake pri operaciji ostala na vozičku, so rekli, da je 99-odstotna verjetnost, da nikoli več ne bo hodila. In na svojo srečo se je odločila, in danes hodi. Ne čuti sicer nog v celoti, vendar hodi. Če ne bi bila vztrajna, če bi verjela negativni hipnozi, bi bila danes še vedno na vozičku. Okoli nas je ogromno ljudi, ki nam ves čas dokazujejo, da je vse mogoče. Kajti v vesolju, v katerem živimo, je neomejeno različnih možnosti, stvari, ki so možne in potencialno mogoče. Naša največja rast ni v tem, za kar vemo, da ne vemo. Naša rast, na katero moramo biti pozorni v prihodnosti, se skriva v vsem tem, za kar sploh še ne vemo, da ne vemo. In tega, za kar sploh še ne vemo, da ne vemo, je na področju potenciala uma in našega razvoja res ogromno. 📺

TEKST KATJA ŠTRAUS

FOTO MARK KUCLER, JAN PIRNAT, MARK PRESETNIK

NA VOŽNJI DO OLIMPIJSKIH IGER

Zvesta ljubica edinega slovenskega profesionalnega skejterja Timoteja Lampeta Ignjića je že več kot deset let suha lepotička s štirimi oblinami. Na njej bo 24-letni Ljubljčan lovil športne sanje in olimpijsko vstopnico za Tokio čez štiri leta.

Zaljubljen od mladosti

Spoznal jo je pri dvanajstih letih, ko jo je dobil od očeta za darilo. Po prvih neodob-ravanih njegovega nenehnega skakanja in vragolij z leseno desko so se domači sprijaznili, da je nadarjen in da ima poleg tega še močnejšo voljo in neuničljivo za-gnanost. Kajti prav nič ga ni odvrnilo od treniranja in preizkušanja vedno novih tri-kov. Tudi grobi padci ali potolčena in odrg-njena kolena ne. Vsega, kar zna, se je na-učil sam. Pet let po prvem, usodnem sreča-nju s skejtom je že potoval po vsem svetu, sodeloval v najvišjem rangi tekmovanj za svetovni pokal in nekajkrat že stal na zma-govalnem odru. Rezultati so prišli s trdim delom, vztrajnostjo in znanjem, ki ga je od nekdaj pilil sam s pozornim gledanjem posnetkov največjih skejtarjev na svetu. Nazadnje je na najvišji stopnički stal letos v Pulju na Hrvaškem, v svoji zbirki ima pre-

cej prvih, drugih in tretjih mest, a najpomembnejša tekma v življenju ga še čaka.

Pot v X

Športna vročica zaradi poletnih olimpijskih iger v brazilskem Riu se je že plegla, toda za nekatere, kot je Timotej, se je šele dobro začela. Kajti čez štiri leta, leta 2020, bomo, upamo, na olimpijskih igrah v Tokiu spremljali njegove trike, skoke in spektakularne obrate. Letošnjega 3. avgusta je namreč Mednarodni olimpijski komite v Riu na svoji 129. seji skejtanje poleg športnega plezanja, karateja, bejzbola/softbola in srfanja uvrstil med olimpijske športe. Pametna odločitev sivih, včasih očitno tudi modrih glav, saj so s tem za olimpijske igre pridobili predvsem mlajše občinstvo. Za skejtarsko olimpijsko vozovnico se bo na vsem svetu potegovalo 40 moških in 40 žensk, ki bodo v deželi vzhajajočega son-

ca in sevajoče Fukušime tekmovali v skejtarskem parku in v uličnih disciplinah.

»Za kvalifikacije in udeležbo na olimpijskih igrah bom moral doseči normo, podobno kot deskarji na snegu na tekmovanjih svetovnega pokala in tekmovanj FISE

težav. A kako to, da v tem segmentu v Sloveniji ostaja osamljeni jezdec? Glavni razlog tiči v financah, četudi skejtanje ne velja za izjemno drag šport. »V začetku je to kar velik zalogaj, saj moraš nenehno potovati po vsem svetu, se udeleževati tekmovanj

Je edini Slovenec, ki se s skejtanjem ukvarja profesionalno in od tega tudi živi, zato tudi pri omejitvi zaradi prevelikega števila prijavljenih na Ol ne bo imel veliko težav.

World Series,« pravi Timotej in samozavestno doda, da ima precej velike možnosti, da mu to tudi uspe. Je navsezadnje edini Slovenec, ki se s skejtanjem ukvarja profesionalno in od tega tudi živi, zato tudi pri omejitvi zaradi prevelikega števila prijavljenih iz posamezne države ne bo imel veliko

in potem morda najdeš morebitne sponzorje. Gre za dolgotrajen proces, ki traja vsaj nekaj let.« Njemu so se stvari začele obračati po dveh letih.

Potovanja v tujino precej olajšajo denarnico, finančni zaslužki na tekmovanjih pa se ne morejo primerjati kakšnim večjim, bolje

uveljavljenim športom, kot sta na primer tenis in golf. »Nagrade so različne, na tekmovanjih svetovnega pokala se gibljejo med tisoč in deset tisoč evri, v Avstriji in bližini pa precej manj, nekje do tisoč.« Drug vir prihodka so sponzorstva. Timotej ima svojo desko, na kateri vsak dan preživi od dve do pet ur, polepljeno z devetimi logotipi znamk, ki ga podpirajo – večino jih je našel sam.

»Navadno je težko dobiti že sestanek ali intervju, kaj šele potem sam posel. Če ne gre za znamko, povezano s skejtanjem, je to še toliko težje,« pravi Timotej. Nedavno je podpisal pogodbo s priznano znamko skejtv Jart, ki je skupaj s Playboyem ustvarila posebno kolekcijo skejtv z značilnim logotipom, na katerem so zajčice v bikinkah, in s posebnimi kolesci v podobi pokerskih žetonov. Španska znamka izdeluje deske iz ameriškega javora, njeno vodilo pri izdelavi pa sta ohranjanje ekologije in trajnostni razvoj. Timotej je poleg tega za slovenski Slo-watch ambasador ur znamke G-Shock.

Seveda nas zanima, koliko je dober oziroma vrhunski rezultat odvisen od samega skejta. »Rezultati niso odvisni od deske in koleščkov, ampak le od vrste in težavnosti trikov, čeprav se seveda tekmuje le s profesionalnimi skejti,« pove Timotej, ki desko zamenja vsak teden, medtem ko koleščki lahko zdržijo tudi po leto dni. Krivulja in velikost deske sta odvisni od uporabnika in njegovih navad, prav tako pa pri dosežkih ne igra velike vloge.

Globalizacija

»Skejtanje je povsod, ne le pri nas, v porastu. Urbani športi so postali bolj priljubljeni. Ne gre pa le za sam šport, ampak za način

Nedavno je podpisal pogodbo s priznano znamko skejtv Jart, ki je skupaj s Playboyem ustvarila posebno kolekcijo skejtv.

življenja. Pri nas je opaznejša razlika v razvoju in popularnosti, odkar imamo v Novi Gorici skejtpark in tekmovanje Flowgrind Contest, ki je letos gostil najboljše skejtarje iz 18 držav,« pravi Timotej. V Ljubljani za zdaj ni ustreznega mesta in objektov, kjer bi lahko treniral in meni, da se verjetno v tej smeri še ne bo kaj kmalu veliko spremenilo. »V Sloveniji treniram predvsem v Novi Gorici, v Ljubljani na ulici, kjer preizkušam trike, ki jih bom izvajal na tekmovanju, in v zadnjem času tudi v gimnastičnem centru Vič, kjer s trenerjem Žigo Britovškom veliko delam na stabilizaciji, koordinaciji in kondiciji.« Nekajkrat na leto zamenja asfalt za sneg, saj je pred skejtersko kariero nekaj let treniral deskanje na snegu, z drugimi športi pa se zaradi morebitnih odsotnosti zaradi poškodb niti ne ukvarja. Morda je rojen pod srečno zvezdo, saj kakšnih resnih poškodb v karieri še ni imel, razen nekaj lažjih zvinov, ki so sestavni del adrenalinsko obarvanega športa.

Eden od dejavnikov za rastočo priljubljenost tega ameriškega najstniškega športa je nedvomno internet in z njim družbena omrežja, saj so velik del skejterske subkulture tudi videii in videoprojekti, ki jih fantje (in manj tudi punce) snemajo zase in za sponzorje. Meka skejtanja je

vse od štiridesetih let prejšnjega stoletja še vedno sončna Kalifornija, kamor Timotej za nekaj mesecev navadno pobegne čez zimo, po sezoni, ki traja od aprila do novembra. Razmere za treniranje so tam, razumljivo, povem na drugi ravni. V Los Angelesu je skejtanje med top petimi športi po priljubljenosti, veliko več je predstavnic nežnejšega spola, ki se po rampah podijo za skejtom, odmevnejša so tudi tekmovanja.

Vsakoletno ameriško tekmovanje X-Games, ki ga prireja športna televizija ESPN, osredotočena na ekstremne športe, že od leta 1995 zaznamuje največja skejterska elita. Tony Hawk, Ryan Sheckler, Paul Rodriguez, Shaun White so le nekateri od priljubljenih tekmovalcev v zadnjih dvajsetih letih. V skejtanju tekmuje 25 najboljših skejtarjev, pri čemer nihče ne prihaja iz Evrope. »Že nekaj let tekmujemo med seboj in ne pustijo nobenega zraven, sploh se ne moreš kvalificirati za tekmovanje, seveda pa si sam želim

takšno tekmovanje videti tudi od blizu,« pojasni Timotej. Morda se mu bo želja vsaj deloma izpolnila in se bo spopadel z najboljšimi na svetu že kaj kmalu, na tekmovanju, ki je za vsakega športnika vrhunec kariere. Na olimpijskih igrah. In nemara kakšnega velikega čezlužneža tudi prekosil.

Piaggio MP3 300 LT yourban

Motoristični
užitki z izpitom
za avto

■ Se spogledujete z zamisljivo, da bi vozili motor, pa nikakor ne najdete volje in časa, da bi opravljali še izpit A-kategorije? Potem je prava stvar za vas Piaggiov novi MP3 yourban. Urbani skuter, ki zaradi svoje specifične trikolesne zasnove ponuja maksimalno **dinamičnost**, **varnost**, **uporabnost** in **lahkotnost**. Pelje se kot čisto pravi motor in ponuja užitke ob nagibanju v ovinkih in pri premagovanju mestne gneče, saj ni širši od običajnih motorjev in maks skuterjev. Pohvali se lahko z

Yourban v izvedbi LT
spada v razred L5 in je
lahko vozen z izpitom
za avto oziroma z
B-kategorijo.
Cena: 7599 EUR

izredno stabilnostjo v zavojih in varnostjo pri zaviranju, kjer mu poleg para sprednjih koles pomaga tudi sodobni ABS zavorni sistem.

Že njegovo ime nam pove, kam ta novi trikolesnik sodi, v urbana središča. Poleg tega pa je dovolj zmogljiv, da tudi v dvoje popelje na čisto pravi motoristični izlet po zavutih podeželskih cestah. Inženirji pri Piaggu so želeli razviti trikolesnik, ki bi bil vodljiv in lahkoten kot dvokolesni skuter, hkrati pa bi nudil izredno stabilnost, kot jo nudijo člani družine MP3. Pri yourbanu jim je to vsekakor odlično uspelo.

www.piaggio.si

Čelada
Piaggio
by Police

FILMSKA LEGENDA

Samuel L. Jackson

»VČASIH SEM RESNIČNO NAVDUŠEN NAD SABO«

Nad njim se navdušujejo tako nune kot Quentin Tarantino. Vnema do dela ga je uvrstila v Guinnessovo knjigo rekordov, radovednost pa popeljala v džunglo. Nič čudnega, da je Samuel L. Jackson zelo zadovoljen s sabo.

TEKST BRIGITTE STEINMETZ FOTO PROFIMEDIA

Prve lepote na soncu pretegujejo svoje minimalistične bikinke, oljnata lounge glasba lebdi nad blede modrim bazenom, v katerem je čofotala tudi Marilyn Monroe. Hotel Roosevelt diha hollywoodsko zgodovino, zato je dostojanstven kraj za srečanje s super-truper-mega zvezdnikom, Samuelom L. Jacksonom. Sedeminseddesletnik raje sprejema v nekoliko temnejšem salonu streljaj od bazena. Povsem v slogu filma *Legenda o Tarzanu* pride v zelenih chino hlačah, puliju v barvi medenine, športnih copatih iz tvida ter obveznim klobukom Kangol. Prekrižanih rok in čakajočega pogleda.

PLAYBOY: Gospod Jackson, slovite po tem, da se vas novinarji bojijo. Zakaj, pravzaprav?

JACKSON: Kdor ima veliko intervjujev, mu zastavijo tudi veliko neumnih vprašanj. Tako je, če veliko delaš.

PLAYBOY: Kaj se zgodi, če nekaj časa ne delate?

JACKSON: Potem imam cel kup sestan- kov in grozim agentom. Vendar se to ne zgodi pogosto. Dlje kot en mesec brez snemanja ne zdržim.

PLAYBOY: So vam snemanja po več kot 160 filmih še vedno v veselje ali so postala rutina?

JACKSON: Sem mnenja, da te mora sne- manje filmov vedno veseliti. Enako, kot smo se včasih veselili igrati ravbarje in žandarje s prijatelji. Žal pa vedno kdo pokvari zabavo. Nekdo, ki ni dobro pripravljen ali pa ustavlja proces.

PLAYBOY: Ste potrpežljivi z začetniki?

JACKSON: Dosegel sem točko v karieri, ko lahko rečem ne, če režiser od mene ho- če nekaj, kar mi ne ustreza. Prejšnji teden sem snemal tri strani dolg govor za xXx: *Vrnitev Xanderja Cagea*. Režiser je vprašal, kako želim razdeliti prizor. Prosim?! Tri stra- ni besedila se naučim v pičlih 20 minutah, prizor smo posneli v enem poskusu.

PLAYBOY: Vas je podcenil?

JACKSON: Ne smemo pozabiti, da je režiser praviloma oseba z najmanj snemalnimi

Na tak način je trpel zaradi svojih trebuš- nih mišic.

PLAYBOY: Bi za vlogo še bili pripravljeni oblikovati telo?

JACKSON: Mislite, če bi se zredil? Zrediti se ne morem. Kvečjemu lahko nosim obleko, zaradi katere izgledam debel. Tudi zelo suh ne morem biti. Ko sva se z režiserjem Davi- dom Yatesem dobila na uvodnem pogovoru, sem bil takšne, kot sem danes. Ko sem čez nekaj mesecev podpisal pogodbo za *Tarza- na*, sem jedel vegansko in tehtal 15 kilogra-

Tudi žena se je že pritoževala nad mojo koščeno medenico. Potem sem znova začel jesti jajca in sir. Tako se bolje počutim.

izkušnjami. Celo povprečni igralci imajo za sabo od 10 do 50 filmov. Enako velja za teh- nično ekipo. Pa režiser? Šest, če je izkušen.

PLAYBOY: Režiser filma *Legenda o Tarza- nu* David Yates ima kljub vsemu v svojem portfelju zadnje štiri filme o Harryju Potterju.

JACKSON: David je super in ve, kaj počne. Zaradi dolgoletnega dela z otroki in najstni- ki je razvil način komunikacije, s katerim dobi, kar želi, in ob tem nikogar ne prizade- ne. Je zelo nežen možki.

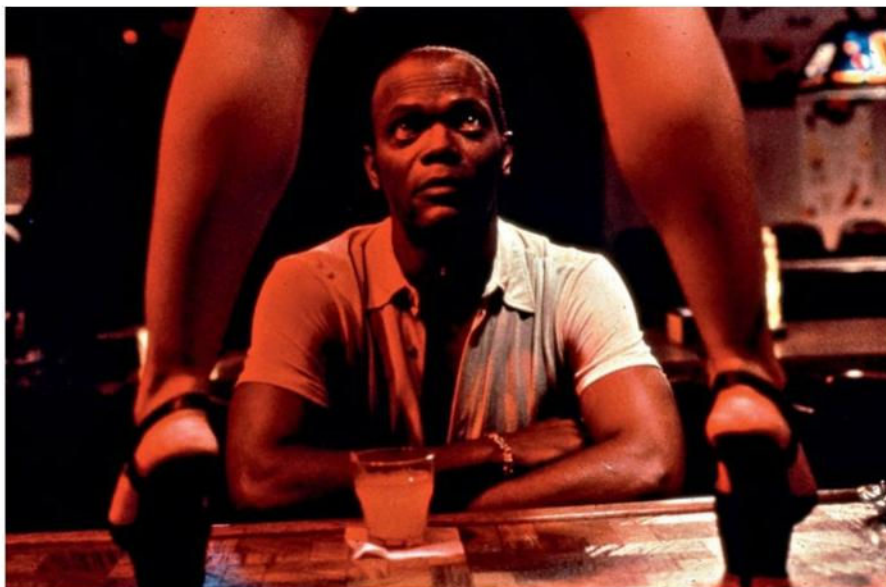
PLAYBOY: Kako pa poteka komunikacija z Aleksandrom Skarsgardom v opasniku?

JACKSON: Alexander kot Tarzan žal ne nosi predpasnika, ampak hlače. To me je kar precej razočaralo, čeprav manj kot mojo hčer. Vsaj srajco so mu dovolili sleči.

mov manj. Po srečanju je David poklical mo- jega agenta in se pozanimal, ali je z mano vse v redu. Tudi žena se je že pritoževala nad mojo koščeno medenico. Potem sem znova začel jesti jajca in sir. Tako se bolje počutim.

PLAYBOY: V *Tarzanu* igrate Georgea Wa- shingtona Williamsa, zgodovinsko osebo, za katero večina ljudi verjetno še ni slišala ...

JACKSON: Tudi jaz ne. V snemanje *Tarza- na* sem spontano privolil iz enakih razlo- gov kot za *Kače na letalu* ali za *King Kon- ga*, ki ga trenutno snemam. Ker so to filmi, ki sem jih rad gledal kot mladenič. Kakšno zgodovinsko pomembnost je imel George Washington Williams, sem dojel šele, ko sem prebral scenarij. Večina ljudi ob holo- kavstu pomisli na Hitlerja, toda tudi v Afriki

se je zgodil genocid. Pod kraljem Leopoldom je v 19. stoletju umrlo pet milijonov Afričanov. In ta Williams, vojak v ameriški državljanski vojni, kronist in pridigar, se je odpravil v Kongo, da bi razkril grozodejstva kralja Leopolda.

PLAYBOY: Kakšen je vaš odnos do Afrike?

JACKSON: Obožujem jo tako zelo, kot bi tam že živel. Čast, ki jo doživljam ob srečanjih z Afričani, me gane. Name gledajo kot na nekoga pomembnega in so zato ponosni name na način, ki ga ne poznam. Razen morda iz Vatikana. Enkrat bi skoraj omedlel, ko se je nekaj nun med zasebnim vodstvom škodoželjno zasmejalo: »Samuël Jaggson, hihihi!«

PLAYBOY: Kako se počutite, ker ste oboževani?

JACKSON: Ne moti me, da sem prepoznaven. Ženi gre to včasih na živce, jaz pa sem od začetka vedel, v kaj se spuščam. Le ravnoesje je treba najti med javnim in zasebnim življenjem. Pri meni razlika ni velika. Nisem obdan s telesnimi stražarji in po ulicah New Yorka, Londona ali Pariza se sprehajam sam. Marsikdo je ob tem presečen, vendar to tudi sporoča, da sem povsem običajen tip. Tip, za katerega je bolje, da ga ne nadlegujete. Pametni telefoni so prekletstvo našega časa.

PLAYBOY: Zakaj pa potem objavljate selfije?

JACKSON: Na fotografijah nisem v ospredju jaz, temveč to, kar je za mano. Večinoma na robu fotografije vidite le moje oči, ki kažejo na to, da sem posnetek naredil sam.

PLAYBOY: Veliko vaših kolegov trdi, da se nočejo videti niti v televizijskih ponovitvah vaših filmov. Vi pa menda hodite celo v kino, da si ogledate svoje delo.

JACKSON: Ja, vedno pravim, da če se sam ne moreš prenašati, zakaj bi gledalec potem plačal 13 dolarjev za kino. Zdi se mi, da sem dober. Ko se ponoči sprehajam med televizij-

skimi kanali in predvajajo moj film, se vedno ustavim. Včasih sem res navdušen nad sabo.

PLAYBOY: Se radi gledate v ogledalu?

JACKSON: Seveda pazim na svoj videz.

Pri skoraj 70 letih bi moral vsaj poskusiti izgledati kot odrasel. Strgane kavbojke niso več primerne. Imam pa 200 klobukov. V Hollywoodu dnevno vidim, kako se ni do bro starati. Petinšestdesetletnike, ki se oblačijo tako mladostno, kot mislijo, da ugaja njihovim 20-letnim prijateljicam.

PLAYBOY: Dotakniva se znova družbenih medijev. Kaj vam je pri tem všeč?

JACKSON: Neposrednost. Objavljam slike umetnosti in arhitekture, sveže zapadlega snega ali pečine v Vietnamu, v kateri iščem King Konga. Kažem izreze iz mojega življenja, kar je včasih nenavadno, večinoma pa normalno.

PLAYBOY: Berete komentarje na vašem Twitter ali Instagram profilu?

JACKSON: Ves čas. Včasih tudi pokomentiram.

PLAYBOY: Sanje oboževalcev.

JACKSON: Nekateri ljudje se norčujejo, zato moraš odgovoriti. Sam si ogledam profile ljudi, ki širijo porodne stvari. Oh, Troll ima samo tri sledilce? Tega raje pustim pri miru.

PLAYBOY: Vaš najbolj zvesti oboževalec je Quentin Tarantino.

JACKSON: Povezuje naju velika ljubezen do filma. Na njegovih snemanjih imava bojevniški klic: »Let's do one more!« Vseeno, koliko je ura ali kako utrujena sva, en prizor še zmoreva. Kajti vsakdo, pa naj bo oskarjev nagrajenec ali nosač kablov, neznansko rad dela s Tarantinom. Tarantino ti olajša delo. Njegovi scenariji so vizionarski.

PLAYBOY: Je Tarantino toliko genija, kot je tiran?

JACKSON: Je poglavar družine. Kadar snemamo, se ekipa sestane trikrat na teden in pogledamo si surove posnetke. Ob sobotah

pa je Quentin Tarantino Theater. Skupaj si ogledamo film po njegovi izbiri. Potem gremo v bar in se družimo. Vedno vlada družinsko vzdušje in tudi zato vsakdo na snemanju čuti odgovornost za uspešnost filma.

PLAYBOY: Kljub temu na vprašanje o vašem najljubšem filmu nikoli ne odgovorite z naslovom Tarantinovega filma, ampak vedno z akcijskim trilerjem Geene Davis *Poljub za lahko noč*.

JACKSON: Ja, toda to je prikrit kompliment Tarantinu. Geena Davis je že leta 1996 kot morilska gospodinja imela nekaj tega, kar ima Uma Thurman v *Ubila bom Billa*. In še vedno prijateljujem z režiserjem, njenim nekdanjim možem, Rennyjem. Kar je čudež, če pomislimo, kako dobro sva Geena in jaz ...

PLAYBOY: Ja?

JACKSON: Skupaj sva plesala in pela ter se grela drug ob drugem. Mislim, da je v filmu razvidno, kako zelo rada sva se imela. Tako zelo sva sodila drug k drugemu, da je testno občinstvo takrat izžvižgalo originalni konec. Moj lik bi moral umreti. Toda gledalci so temu nasprotovali.

PLAYBOY: Vaša žena je enkrat povedala, da je skrivnost vajine 40-letne zveze »amnezija«. Kaj je morala pozabiti?

JACKSON: Zagotovo vse, česar se tudi sam ne spomnim več.

PLAYBOY: Tako kot veliko bivših odvisnikov od drog danes igrate golf.

JACKSON: Celo v pogodbah imam zapisano, da moram vsaj dvakrat na teden igrati golf in takrat imeti prosto. Večinoma to ni težava, razen morda sredi zime v Kanadi. V skrajni sili za dva dni odpotujem potem kam, kjer je topleje. Kadar ne delam, igram golf vsak dan.

PLAYBOY: Ni to že nekakšna obsedenost?

JACKSON: Zakaj? Dobro se počutim. Ženske za to drvi v joga studije.

PLAYBOY: Vam je danes še mar, kaj pravijo drugi?

JACKSON: Seveda, živim od tega, da sem ljudem všeč. Četudi mi ni treba kot nekoč prepričevati producentov, da Afroameričan lahko igra zdravnika, odvetnika ali morilskega plačanca.

PLAYBOY: Samoumevno to še vedno ni.

JACKSON: Ne, toda ta #Oscars-SoWhite-Debate v začetku leta po mojem mnenju ni govorila toliko o rasizmu, temveč precej bolj o ignoranci elite. Člani Akademije nimajo nič proti Afroameričanom, ne bi pa si ogledali filma, kot je raperska drama *Straight Outta Compton*. S tem nočem reči, da bi si Ice Cube zaslužil oskarja. Sploh ni imel možnosti. Po drugi strani pa imamo filme, kot je *12 let suženj*, ki zbudijo tako veliko pozornosti na mednarodnih festivalih, da se Akademija čuti prisiljena, da jih nominira. Ob tem se vprašamo, ali je to bila zmaga iz usmiljenja. To ostaja zapleteno. 📌

naročite se na

avto magazin

letna naročnina - 26 številk

35 % POPUST

Ugodna cena s popustom.
Številko prejmete na dan izida.
Dostava revije je brezplačna.

04/511 64 44

narocnine@adriamedia.si
www.adriamedia.si/narocnine

TEKST GREGOR ZALOKAR

PODTALNO SRCE URBANE LJUBLJANE

Ikona, ki je postavila Slovenijo na svetovni klubski zemljevid in s katero so povezane kariere številnih domačih ustvarjalcev, je po nekaj kriznih letih ujela tla pod nogami. Po verjetno največji prenovi doslej se bo Štirka v 28. sezoni vrnila k minimalistični podtalni podobi, a kot tehnično najbolje opremljen klub daleč naokoli in z ambicijo, da spet postane prva izbira mladine ter inkubator avantgardnih kultur, ki bo stal na domačih ustvarjalnih močeh, a močno vpet v mednarodne tokove. Sezona se začne 16. septembra!

Kot študentski klub je Štirka sicer uradno prvič odprla vrata 25. maja 1989, na dan mladosti torej, toda zgodba legendarne kleti na Kersnikovi 4 se začne nekaj let pred tem. V osemdesetih letih je v Ljubljani cvetela avantgarda, od NSK v vseh pojavnih oblikah do hardcora, panka in zgodnje elektronike. Osrednji gravitacijski točki alter scene sta bila FV in ŠKUC, ki se je po selitvah med Študentskim naseljem in Šiško na koncu ustalila v kleti stavbe, kjer je bil sedež kulturnih in političnih študentskih organizacij. Žuri napol zaprtega tipa so tam divjali že v drugi polovici osemdesetih let 20. stoletja, prestolnica pa je končno dobila svoj alter klub, ko je projekt požegnala ZSMS.

ALTER PLAC

Skozi leta se je program precej spreminjal, a je K4 ohranila status soustvarjalca urbane alternativne scene v regiji in prostora, kjer vlada sproščeno vzdušje in kjer lahko spoznaš sveže trende in vsebine, ki jih drugje ne najdeš. V prvih letih so program polnili hardcore, pank, alternativni rok, hip hop in zgodnja elektronika. Roke so si podajali Henry Rollins, Gary Numan, Jon Spencer Blues Explosion, Front Line Assembly, Asian Dub Foundation in Atari Teenage Riot, poleg tega se je od tod po regiji širili slovenski tehno, drum & bass, funk, hip hop in še kakšen zvok. In če verjamete ali ne, v Štirki takrat ni nastopila le Helena Blagne, ampak tudi Power Dancers – nad tem bi se danes hipsteraj zagotovo javno zgražal ob nervoznem vihanju brkov.

Toda v devetdesetih letih so se zgražali predvsem tisti, ki kluba niso videli niti od zunaj, še najmanj pa jih je motila muzika: v ruralnem zaledju je bila takrat Štirka babbav, leglo razvrata, kjer na nič hudega služeče žurerje iz temnih kotov skačejo pedri in se jejo mamile z veliko žlico. O drogah ne gre izgubljati besed, je pa bil K4 res dolgo edina inštitucija v državi, ki je organizirala dogodke za gejevske skupnosti, tam pa so podirali tudi tabuje o raznih fetiših. Ikonični Roza večeri, z Rozavizijo in Slovenia's Next Best Drag Show vred, so se spomladi 2016 žal iztekli, a predvsem zato, ker so postali nezanimivi, saj geji niso več

tabu in jih je okolje v veliki meri sprejelo kot normalne.

**Pozor, konec meseca
prihaja v goste DJ Marky,
ki se je podpisal pod
enega najboljših žurov
v zgodovini K4!**

KRIZA IN NOV ZAGON

Klub K4 je preživel socializem, globalizacijo, internet, štanco, emancipacijo

LGTBQ scene, preskok rejvov v pop festivale ... bi ga pa skoraj pokopala demokracija in turbo kapitalizem. Leta 2013 je prvič zaprl vrata, potem pa še enkrat po sezoni 2014/15. Zadnja leta je bil pogosto v medijih zaradi dolgov, po neuspešnih sanacijah, zamenjavah uprav in shodih zainteresirane javnosti pa ga je lani po javnem razpisu ŠOU prevzela ekipa, ki v mestu že skrbi tudi za nekaj drugih priljubljenih lokalov.

»Videti je bilo, kot da so nad klubom K4 vsi obupali, in ni bilo videti rešitve. Odzvali smo se, ker je to pomemben steber ljubljanske in slovenske urbane kulture in ne sme pasti,« pravi direktor Aleš Prestor. »Ob dobri diskoteki, ki lovi stik s trendi na

K4 je že v svinčenih časih rušil tabuje: od prvega javnega predvajanja Globokega grla do gejevskih in lezbičnih večerov, erotičnih inštalacij ...

velikih plesiščih, potrebuje mesto tudi klub za ustvarjalce in ljubitelje nišnih zgodb. S to glasbo smo se srečali že v Centralni postaji in v Placu 33/45. V zadnjih letih smo se veliko naučili o sceni in postavljajući programa, da je ta napreden, a poslovno vzdržen. Po dobrem razmisleku in pogovorih z mnogimi ljudmi smo zagrizli v ta izziv. Reakcije na naš prihod so bile pozitivne in negativne, a najprej smo morali ugotoviti, zakaj je klub sploh zašel v krizo. K4 v glavnem ni imel denarja – ko pa ga je imel in so ga trošili racionalno, so bili rezultati zelo dobri. Od takrat se je veliko spremenilo,

Aldo Ivančič: »S K4 smo postavili Ljubljano ob bok Berlinu in Londonu ter popolnoma ujeli duha tistega časa.«

scena se je razdrobila in zdaj ima tudi alternativa svojo alternativo.«

Klub je bil v res slabem stanju: notranjost dotrajana, prostori umazani in ropotarnica za celo hišo. Očistiti je bilo treba klimo, urediti večjeje, sanirati tla ... »Program je eden manjših izzivov: pogledali smo, kaj je bilo dobrega prej in kaj je dobrega na sceni, ter skušali stopiti v stik z vsemi primerni ustvarjalci. Z nekaterimi smo se ujeli, z drugimi poizkusili in videli, da ne gre, v glavnem pa se je pokazalo, da ima

K4 še vedno velik potencial – a ga mora voditi ekipa z žanrsko širino. V zadnji sezoni je vse delovalo, kot mora, organizatorji in občinstvo so bili zadovoljni, kar je bil dober začetek.«

Poleti so se lotili resne prenov: »Prostor deluje in ljudje, tako starejši obiskovalci kot mlajši, se tu počutijo dobro, zato smo v ambinet posegali konservativno: vrnili smo se k minimalizmu, črnim stenam in kovini, a v četrto stoletja so se klubi, glasba, scena,

način preživljanje prostega časa, zahteve ustvarjalcev in obiskovalcev zelo spremenili, čemur smo se morali prilagoditi. K4 se odpira kot tehnično najbolj opremljen klub daleč naokoli, kar nam bo omogočilo izvedbo še pestrejšega programa, zasnova odra bo prispevala k boljši povezanosti nastopajočih z občinstvom, prehajanje med prostori bo bolj tekoče, boljša in hitrejša pa bo odslej tudi gostinska ponudba,« doda Prestor.

POMLADITEV SCENE

Za program v klubu skrbi širša ekipa, v kateri so tudi ustvarjalci, ki v tam delujejo že več kot

Ena gonilnih sil prvega obdobja Štirke je bil tudi koncertni promotor in družbeni kritik Igor Vidmar (levo).

FOTO PETRA ŠVAJGER, MINUSPLUSFORWARD, MATIČ KREMŽAR, JUŽE SUHADOLNIK, NINA KURNIK, SIMON STOJKO – FALK, ARHIV KLUBA K4 IN OSEBNI ARHIVI SOGOVORNIKOV

Na modni reviji Chupa Chups so se kot mladi oblikovalci predstavili Nataša Peršuh, Sanja Grcić, Zoran Garevski, Barbara Podlogar, Stanka Blatnik in zmagovalka Jelena Proković ...

(Najbrž) prvi slovenski hip hop allnighter, april 1994: Matej Jovan, hišni didžej K4 Roman Kopač, Pier, Jure Košir, Zeds in Klemen Klemen, kot jih je ovekovečil SS Falk.

V K4 so si roke podajali alternativni mojstri, kot so Henry Rollins, Asian Dub Foundation (na fotki), Jon Spencer Blues Explosion, Front Line Assembly, Gary Numan, Atari Teenage Riot ...

15 let, pa tudi nekaj svežih imen. Vodja kluba Lejla Kekić: »Posebnost Štirke je, da ponuja kakovosten alternativni program tudi med tednom. Naš cilj je, da spet postane klub za študente in druge obiskovalce, ki cenijo kakovostno glasbo in zabavo. Da je klub z družabno in izobraževalno noto. To bo priložnost, da novi generaciji nevsiljivo predstavimo naše rezidente in program, s katerim bomo stregli ob vikendih. Številni mladi zadnja leta niso niti pomislili na K4, ker kluba niso poznali oziroma jim ta ni znal predstaviti svojih kvalit, staroborci pa tudi pogrešajo več svežih obrazov in energije v klubu.«

Petki bodo še naprej rezervirani za clubbing, predvsem tehno in drum & bass pa tudi bass, disco house, trap in še kaj svežega: »Ob postavljanju programa ob sobotah pa smo razmišljali tudi o tem, kaj ponuditi 30-letnikom, ki še vedno radi plešejo v čistih, urejenih lokalih z dobrim gostinstvom, a se izogibajo komercialnim klubom in se na koncu v Ljubljani pogosto nimajo kam dati. Eden od žanrov, ki ga želimo spet bolj okrepiti, je house, sodobne disko zgodbe pa tudi kakšen odbit retro žur z glasbo devetdesetih let. Skratka vsebine, ki so že spet zelo močne v tujini, pri nas še niso dobile pravega prostora ali pa vsaj niso bile predstavljene na pravi način.«

Pa še na eno pomembno dejstvo opozarja Kekićeva: »K4 ostaja tudi prostor za učenje, rast, promocijo in mreženje ustvarjalcev urbane scene, od didžejev in glasbenikov do vidžejev, plesalcev, brejkerjev, raperjev, oblikovalcev, fotografov in street artistov. Temu so namenjene delavnice, torkova druženja, na katerih lahko na ozvočenju K4 stestiraš komad in dobiš kak nasvet prekaljenih mačkov. V te projekte bomo skušali še bolj pritegniti tuje goste. Glavni protagonisti sezone 2016/17 bodo sicer domače ekipe, ki bodo na svojih večerih kdaj gostile tudi kakšno sveže svetovno ime, a radi bi, da čim več obiskovalcev spozna naše ustvarjalce in se vrača zaradi njih.«

Ikoničen žur je bil tudi nastop Helene Blagne na Roza večeru na vrhuncu slave. Diva se je sama sebi in fenom poklonila z rimejkom leta 2012.

MARKO MILADINOVIĆ, Armada

Sousvartjalec slogana 'K4 za zmeril!'

»K4 je bil od nekdaj kul underground klub, ki je bil v moji mladostniški nemirnosti eden od rednih ciljev nočnih izletov. Spomnim se ga po super koncertih, zabavah z dobrimi didžeji in Roza disku: vročih zabavah z močno seksualno energijo, ki se je prenašala tudi na nas, heteroglavce. Pot v K4 sem začel z žicanjem varnostnikov, ali gremo lahko notri za eno karto, kasneje smo tam organizirali večere za naročnike, ko sem odprl svoj prvi oblikovalski studio, Kladivo, pa sem sodeloval pri rebrandingu in oblikovanju novih promo materialov. Takrat smo postavili slogan: 'K4 za zmeril!'

S Kladivom smo za naročnika v K4 izvedli tudi modno revijo Chupa Chups fashion competition, kjer so se kot študenti obliko-

vanja med drugim predstavili danes znani oblikovalci Nataša Peršuh, Sanja Grcić, pokojni Zoran Garevski, Barbara Podlogar, Stanka Blatnik in Jelena Proković, ki je prejela prvo nagrado. V žiriji pa sta bila tudi Magnifico in Miha Hočevnar.

Tam sem spoznal tudi prvega in zadnjega idola, Ramba Amadeusa. Po odličnem koncertu sem se mu približal, ko je sam visel na računalniku. K4 je bil namreč v tem času prvi internetni caffe/klub. Zečela sva se pogovarjati in ponudil sem mu prevoz do hotela. No, tja sva prišla ob osmi zjutraj, pred tem pa preživela noč v internem bifeju slovenskih železnic v debati in smehu.«

Aleš Prestor: »Če bo klub prepoznaven po dobri glasbi, je to 30 odstotkov, 20 doda prijeten, čist ambient, vsaj toliko tudi gostinstvo, drugo pa je odvisno od razvoja scene in nočnega življenja v mestu. Če kdaj, je zdaj čas za ponovni razcvet K4.«

IGOR IVANIČ, glasbeni založnik

Rezidenčni didžej od 1989 do 1995, programski vodja 1995/96

»K4 je prinesel stalno lokacijo in s tem neko potrditev mestne alternativne glasbene scene. Prej smo se družili v

Turistu, Palmi, kleti 4. bloka v Rožni dolini, Domu svobode v Šentvidu, na raznih koncertih in košarkarskih igriščih. Ob odprtju je potrdil, da je bil institucionaliziran subkulturni prostor, tako glasbeno kot širše, skoraj nujen. Je bil pa tako rekoč edini, zato je bil vsebinsko sedem dni v tednu izjemno raznolik. Prav takega, raznolikega, trendseterskega ... potrebujemo tudi danes. Najpomembnejša oseba, ki sem jo spoznal tam, je bil pred kratkim premnuli Boško Bursač - Boban. Pa še približno 300 do 400 ostalih, ki jih ne bom našteval.« Igor je še vedno tudi rekorder v številu prodanih vstopnic za K4 v enem večeru: »Kako prodati več kot 1100 vstopnic v klubu za 600 ljudi? Preprosto: ob 22. uri klub napolniš z najstniki, od katerih jih mora 90 odstotkov na zadnjo trolo ob polnoči. Potem pa ga napolnijo oni nad 20 let. Z opombo, da to danes ni več možno.«

JANEZ ZUPAN – DJ LUNIC, Drumwise

Vodja kluba 2013/15, programski sodelavec v več obdobjih od 2001 do danes, DJ

»Prvi spomini na K4 segajo v čas, ko sem se začel ukvarjati z elektroniko. Čeprav si tako muziko lahko občasno slišal v Ljubljani tudi kje drugje, je bila scena zbrana okrog K4 najbrž prvi resni periodični elektronski underground clubbing v prestolnici. Štirkin pomen sem vedno povezoval s podajanjem glasbenih sladkorčkov, ki jih pri nas nisi mogel slišati drugje. Muzika v Titaniku v Sežani ali kasneje v Gavioliju je bila poveza-

na z bolj uveljavljenimi trendi, tudi če so se dotikali mejnih področij teha in housa. Ekipa okrog K4 pa so vedno predstavljala ime, ki so šele prihajala. Danes je kljub spremembam na sceni nujna ohranitev tega poslanstva, saj ga tudi zdaj nihče ne opravlja. Gotovo je večkrat to na ali pod mejo ekonomičnosti, a upanje na boljše čase ne sme zamreti. Hkrati je spet nujna jasna opredelitev K4 kot edinega pravega 'underground' elektronskega kluba pri nas in v širši okolici ter da je treba odvreči vsebine, ki so bolj doma v drugih prostorih v Ljubljani. Zame najusodnejši moment je bil naš prvi dogodek leta 2002, s katerim smo se oblikovali kot Drumwise, najboljši pa Noisia iz leta 2014.«

UMEK

V K4 je začel kot DJ, soustvarjal je serije Consumer Recreation, Astrodisco in 1605

»Prvi stik z elektronsko glasbo sem dobil v oddaji Cool Night na Radiu Študent, ki so jo vodili Primož Pečovnik, MC Brane in Aldo Ivančič, takrat tudi didžeji v Štirki. Spomnim se prvega obiska: mami sem rekel, da grem k polnočnici, v resnici pa šel v K4, kjer je tisti večer vrtel MC Brane. Doma bi moral biti ob enih, a sem komaj še ujel zadnji avtobus in sem imel potem kar nekaj časa policijsko uro. Ko se je režim zmehčal, sem dobil dovoljenje, da sem se vračal ob treh, ker pa je zadnji avtobus proti Šiški odpeljal petnajst minut kasneje, sem domov, čez pol mesta, kar tekel. Ker sem treniral košarko, mi kondicije res ni manjkalo.

Prvo priložnost za vrtenje mi je sicer dal Iztok Kurnik v Palmi, v času ko sva na RGL-u zagnala oddajo Technomania, pa je v meni prepoznal talent tudi Aldo in mi ponudil ogrevanje večerov v K4. Kadar sem vrtel, sem si lahko s honorarjem kupil en cede, a bistveno je bilo, da sem lahko vrtel. Tam sem spoznal Gregorja Zemljiča iz Random Logic, studijskega mojstra svetovnega fomata, ki mi je dal veliko nasvetov o mašinah in še kak drug trik. Še prej mi je Jure 'Sare' Havliček razkazal svoje Rolande in ostalo opremo in mi povedal, s čim se ustvarja glasba, v K4 pa sem navezal tudi stik z Urošem in Vidom, s katerim smo ustanovili elektronski bend Mouse Trap. Tam smo bili aktivni z ekipo Consumer Recreation, pred desetletjem smo gostili ikonično medtedensko serijo Astrodisco, lani pa serijo zabav 1605.«

Anika Horvat in Valentino Kanziany

DJ Dojaja (Consumer Recreation / Astrodisco / Chilli Space)

PRIMOŽ PEČOVNIK, Matrix Music

Pomočnik DJ Alda, vrtel EBM, house, tehno, elektro, dark wave in indie, novinar v prvem valu elektronike na Slovenskem, ključni založnik slovenske elektronske scene

»K4 je prinesel vonj po urbani zabavi za okuse, ki so se razlikovali od prevladujoče struje zgodnje MTV-populacije, ter je bil prostor za druženje kreativcev, intelektualcev in 'drugačnih'. Bil je prostor za zabave po velikih koncertih alter rokovskih zvezd in klubskih didžejev. V tedanjem K4 so bili prepoteni, zakajeni koncerti in DJ-nastopi vzhajajočih zvezd undergrounda. V predmetelkovskem času torej esencialen družabni prostor. Pomemben pa je bil tudi, ker se je tam dalo – to je bil čas brez interneta in mobilov – gledati videovsebine, ki jih ni bilo na TV. Tam so bile projekcije alter spotov in koncertov, kulturnih filmov, najnovejših hitov, ki so v kino prišli kasneje. To je bil čas prodora cenejših videotehnologije in VHS-kaset.

DJ-pult prve Štrike je bil, kjer je zdaj šank, in sploh nisi imel pregleda nad plesiščem, ki je bilo, kjer je zdaj manjši floor, saj je bila vmes stena. Veliko plesišče pa je bilo skladišče. Na hodniku je bil TV, kjer smo gledali filme in spote. Gramofoni so bili brez možnosti prilagajanja hitrosti, veliko smo vrteli s kaset. Sicer pa sem tam spoznal tudi ženo [Zemiro Alajbegović Pečovnik, soustanoviteljico diska FV in FV-Videa, Borghesia, avtorico glasbenih in plesnih filmov ter oddaj o umetnosti].«

SIMON STOJKO – FALK

Fotograf, bmx šampion, DJ, glasbenik, spremljevalec Klemna Klemna, D-Fact ...

»Prvič sem bil v Štirki že leta 1990, kot fotograf, ko so imeli Skate kolektiv tam mini rampo in se je prvič v Ljubljani skejtalo v zaprtem prostoru. Okoli leta 1994 sem bil na žuru ekipe Radyoyo, kjer sta vrtela Zeds in Pier, rapala sta Klemen in Jure Košir, ki je takrat snemal hip hop kot Košir Rap Team, kasneje Pasji Kartel. Občasno sem hodil tja s kolegi ob petkih, pa na koncerte, nekaj časa tudi na Umeke 'na telovadbo'. To je bila zlata doba tehna, ko je vrtel na vinile, tam je bila tudi Gaby ... Potem pa sem bil tam še največkrat kot DJ s Klemnom Klemnom.«

KLEMEN KLEMEN

Pionir slovenskega hiphopa, član skupine Pasji Kartel ...

»K4 je bil del infrastrukture v kateri se je v devetdesetih letih razvil slovenski hip hop. Jaz sem rapal napisane komade, tja pa se je hodilo poslušati tudi freestylerje. Takrat se je v K4 dogajalo veliko rapa. Spomnim se, ko sem prišel na neki žur in slišal žensko rapati tako dobro, da sem bil prepričan, da je to CD, Lady of Rage ali kaj takega. Ko pa sem prišel do plesišča, sem je na odru punca rapala v živo. To je bila Staša Rep iz Celja.«

VALENTINO KANZYANI

Pionir elektronske glasbe, ki je v K4 dobil prva gostovanja, spomladi pa je po sedmih letih tam obudil tudi ikonični projekt Jesus Loved You

»Prvič sem zašel v K4 sredi tedna leta 1992. Prijatelj je slišal, da so tam rejvi, pa smo šli pogledat. A tisto noč ni bilo rejva. Pod jakno sem imel srajco z rožnatimi motivi in jo dobro skrival, saj smo prišli na pank!

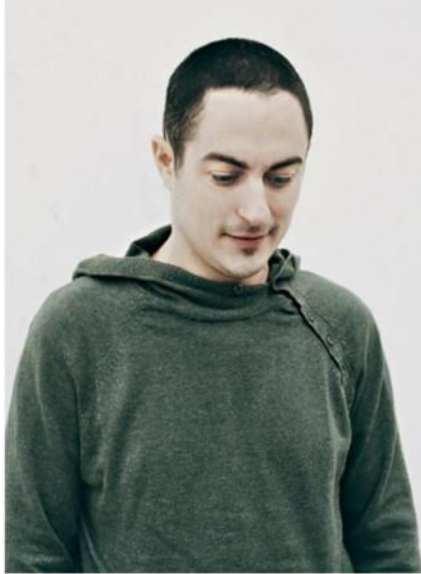
Leta 1993 smo spoznali Alda in prijatelj mi je uredil prvi nastop na legendarnih sredinih večerih Rave Land. Še vedno imam doma plakat, na katerem piše Valentino Kanzyani, KP/TS. Še danes ne vem, zakaj so me zapisali kot Tržačana. Mogoče zato, ker sem Aldu rekel, da plošče kupujem tam, pa je napisal še Trst, ker je to takrat palilo.

Na prvem nastopu sem spoznal tudi Umeka, ki ni vedel, da tisti večer še kdo nastopa z njim. Takrat je bil nekakšen rezident, čeprav je bil nov v igri, na plakatu ga sploh ni bilo. Simpatično je bilo, da me na najinem prvem srečanju ni hotel pustiti vrteti, ker je bil prepričan, da je ta večer le zanj! Pa mu je Aldo pojasnil, da sem gost iz koprške oziroma tržaške pokrajine, in je popustil. Nastop je bil super uspešen, takoj sem dobil še povabilo v Roza disko, kjer se je ob nedeljah družila zelo alternativna gejevska publika, ki je dobro sprejela mojo mešanico tehna in progressive trancea ...

K4 je imel kar velik vpliv na moje začetke, to so bila moja prva gostovanja, tako da hvala Aldu, ki je bil za eksperiment in mi je dal priložnost brez 'preseravanja', kar zelo cenim. Takrat nas je bilo malo in tudi prostorov za nastopanje didžejev ni bilo veliko, brez mikserja in gramofonov si bil pečen, tako opremo pa so imeli le klubi, ki so zelo redko odprli vrata elektroniki, sploh taki, kot sem jo takrat vrtel jaz.

Za konec pa se vrnimo na prvi večer, ko smo se bližali odru, jaz pa sem skrival mojo srajco. Ko smo prišli do roba legendarnega bazena, se je odvila nora scena: s plesišča je priletela ena glava, se zabila v drugo, da se je le-ta zabila še v steno in odšla nazaj ... nato pa je sledila še prava pank romanca: fant je skočil proti puncici, jo najprej zabil z glavo in potem sta se začela strastno poljubljati. Jaz pa sem skrival srajčko, da me ne bi panksi ubili. Ludilo! Keri cajti!»

IAN F

Soustvarjalec serij Colour in Faces

»Iz kluba K4 imam veliko lepih spominov. Tam smo leta 2007, ko se je Kanzyani preselil na Ibizo, začeli delovati kot ekipa z večeri Faces pod okriljem založbe Jesus Loved You. Dve leti kasneje pa sva z Aneurio zagnala svojo serijo Colours In Music. Iz tistega obdobja sem odnesel ogromno lepih izkušenj, novega znanja in prijateljstev z gostujočimi artisti. Naše izhodišče je bilo predstavljati sveža imena, ki so zdaj že poznana po vsem svetu in nas še vedno navdihujejo s svojim ustvarjanjem. Lepe spomine imam tudi z after partyjev, ki smo jih organizirali po vsakem dogodku na raznih lokacijah po Ljubljani, in vesel sem, da smo danes še vedno skupaj in imamo tudi nove člane v ekipi, ki lepo napredujejo.«

Lejla Kekić: »Zdaj je K4 spet vrhunski klub in upam, da se bomo bojevali za primat na sceni. Pri programu ne verjamemo v ekstreme: K4 ne sme zajadrti v komercialo in tudi ne sme zapasti v preveliko alternativo.«

ALDO IVANČIČ, Borghesia

Kultni selektor, mecen mladih ustvarjalcev in oče Roza večerov, ki je z ekipo K4 takrat postavil Ljubljano ob bok Berlinu in Londonu

»K4 se je po zaprtju Diska FV definiral kot središče alternativne scene ljubljanskega podzemlja. Poleg hrama nove glasbe je postal prvi gay disko (po FV) v vzhodni Evropi. Tu so dom našle tudi feministke iz skupine Lilith, ki so organizirale klubske večere za ženske, kar je bil eden redkih takih prostorov v Evropi, prve grafite na stenah K4 pa so narisali člani skupine Irwin.

V predinternetnem obdobju, ko so bile informacije skope, smo imeli tudi filmske večere z underground filmi: zgodnji horror, pa 'klasike', kot so filmi Johna Watera Pink Flamingos, Desperate Living ... do prvega javnega predvajanja kulturnega pornofilma Globoko grlo z Lindo Lovelace ... Ista ekipa je takrat štartala Magnus, prvi gejevski filmski festival v Evropi, danes znan kot festival LGBT.

V glasbenem smislu je K4 nadaljeval tradicijo Diska Študent oziroma FV-ja, kar pomeni eklekticizem od metala, hip hopa do reggae in glasbe sveta, poseben poudarek pa smo dali spremljanju prvih rave in tehno ritmov. Umek je tu začel kariero kot fantek, ki je vrtel svoje prve gabber cedeje, in spomnim se, da je bil edini, ki je hotel biti samo DJ in nič več. Kar mu je tudi uspelo. Tudi Valentino je imel prve nastope v Ljubljani v K4. To je bil prvi klub, ki je v Jugoslavijo začel vabiti didžeje iz tujine, tu je padel tudi prvi 24-urni party in s K4 smo postavili Ljubljano ob bok Berlinu in Londonu in popolnoma ujeli duha tistega časa.«

DJ PIER & DJ FU, RootsInSession

Selektorja, ki kot člana kolektiva Radyoyo še vedno širita urbani zvok prestolnice

»Meni je vrata v K4 pri štirinajstih letih odprl Roman Kopač, ki je vrtel pank, grandž, rap in vse, kar je bilo alter, a ne tehno. On je tja pripeljal Zedsa, Jureta Koširja, Mateja Jovana, Klemna Klemna ...« se spominja Pier, ki spomni tudi na prenovo, ko so v klub pod sloganom Odpiramo ventile kot oblikovalski element postavili cevi, kot glasbeni presežek zgodnjega obdobja pa Roza nedelje. »Začel sem v Palmi in K4, Radyoyo se je razvil iz radijske oddaje na radiu Gamma MM, stičišče scene pa je bil Truebar, današnja Centralna postaja, kjer sem spoznal Jamirka.« Fu: »Po prvem žuru na Metelkovi leta 1997 so nam odprli vrata v K4. Tam sem bil sicer prvič, ko sva leta 1991 s prijateljem iz Turista zalutala na tehno. Notri je bil stroboskop, vrtel je Umek, bazen je bil zakrit, izkušnja pa je bila unikatna. Tam sem spoznal Klemna in večino hip hop scene. Tam in v Truebaru.«

»Prvi drum & bass dogodek v sklopu Radyoyo v K4 je bil DJ Loxy & MC Rage, prvo hip hop gostovanje pa Das Efx – to je bil prvi rap koncert v Ljubljani. Ko smo prišli z njimi v McDonalds na štacjonu, se je tam vse ustavilo,« se spomni Fu. Pier: »Začeli smo z drum & bassom in junglom, kasneje pa smo se širili

v breakbeat, hip hop, funk, reggae ... A ni šlo brez porodnih krčev. Najprej smo z junglom praznili plesišče. Zeds je vrtel Beasty Boys, jaz pa šel ljudem z junglom tako na živce, da so mi grozili, da me bodo počakali pred klubom in me pretepli. In res so me enkrat počakali ... A smo vztrajali in danes je drum & bass živ. Premaknili smo sceno in sledili so nam drugi: Illegal so vpeljali trši, tehnoiden d&b zvok, Drumwise je šel v liquid in soul d&b ...«

»Pečat v devetdesetih letih je na našem delu scene pustil tudi bend Heavy Les Wanted, ki je bil na žalost pred časom, a premik se je zgodil. K4 je takrat gostil dobre koncerte, potem pa so jih v nekem trenutku izrinili in klub opredelili kot prostor za DJ-program.« Fu: »To je bilo povezano tudi s selitvijo koncertov alter bendov na Metelkovo, odprli so se novi klubi, na primer Sub Sub, razpadla pa je tesna povezava z Radiem Študent, s katerim je bil klub prej življenjsko povezan.« Fu: »K4 je bil institucija, ki so jo poznali v krogu 500 kilometrov, a zaradi menjavanja programskih vodij, ki se niso ozirali na preteklost, se je ta kult kluba K4 uničil. Želim si, da bi vsaj enkrat na leto naredili dogodek, na katerem bi se poklonili preteklosti in da K4 ne bi bilo le ime brez vsebine. Ljubljana kravavo potrebuje tako institucijo z zgodovino. Je pa konkurenca prizorišč danes res velika.« Pa najboljši d&b žur v Štirk? Pier: »DJ Marky & MC Stamina!« No, Marky se vrača v K4 30. septembra!

AIDA KURTOVIĆ

Prva didžejka v K4, specialistka za jugo rok, ki nam je predstavila Ramba Amadeusa

»Pred K4 sem vsaj dva-krat na teden zahajala v Palmo, ki je gostil tematske večere (reggae, metal ipd.). Takrat sem že sodelovala z Radiem Študent, kjer sem se še najbolj glasbeno profilirala. Z glasbeno in koncertno ponudbo je bil K4, kot tudi KUD France Prešeren, menza v Študentskem naselju in klub B51 na Gerbičevi, po svoje podaljšana roka RŠ. To je bil takrat praktično edini elektronski medij, ki je podpiral in pokrival tamkajšnje dogodke, prav tako je večina didžejev prihajala z RŠ-a. Nekaj jih je bilo tudi iz RGL-a (zame najboljši Igor Ivanič). V K4 so super muziko vrteli tudi Jane Weber, Jure Longyka, Peter Barbarič, Nik Jeffs, Urban Volk in drugi.

Nekajkrat sem priložnostno didžejala v Palmi, v K4 pa me je najprej kot 'izvedbenico' povabil Jure Potokar. Po razpadu skupne države, ko so jugoslovanski rok v številnih medijih čez noč prenehali vrteti, sem ga na RŠ ob podpori vodstva kot poznavalka predvajala naprej, saj take glasbene zgodovine ne moreš kar zradirati. Kmalu po prvem balkan žuru v klubu B51 so me povabili tudi v K4. Na prvi četrtkov žur je prišlo okrog 900 ljudi in ni bilo prostora niti za šivanko. Izjemen žur, sijajna energija in posebna povezanost med gosti! Vrtela sem Partibrejkerse, Messerschmite, Majke, Res Nullius, Azro, Pankrte, Niete, Haustor, Prljavo kazališče ... To so bili neverjetno odmevni večeri v K4, a sem se po treh letih umaknila, ker so se balkan žuri popolnoma skomercializirali, ko so jih nekateri začeli graditi na raznih severinah in cecah. Takrat sem didžejala predvsem za osebni užitek. Nekaj časa sem bila edina redna didžejka – tudi v klubu K4.

V istem obdobju sem zakrivila tudi prvi koncert Ramba Amadeusa v Ljubljani, ko sem ga leta 1991 kot posebneža v vseh ozirih povabila na intervju za RŠ, nato so ga organizatorji povabili še na špil v K4. In prav tam se je začela koncertna pot Ramba Amadeusa pri nas.

K4 je bržkone klub z najdaljšo in najbogatejšo tradicijo, središče Ljubljane ga potrebuje. Morda z večeri s sodobno nekomercialno elektronsko glasbo, a tudi s kakšnim žurom s starejšo rokovsko tradicijo, ki bi ga povezali z novejšim mainstream rokom. Morda bi za šalo, kot inovacijo in presežek, spet vpeljali 'stiskanac', hehe, kar bi pomenilo, da bi zadnjih 20 do 30 minut vrteli nežno, baladno in romantično glasbo za sveže zaljubljenice in simpatije. Tako so imeli včasih mladi možnost neposrednega stika, spoznavanja iz oči v oči (ne pa virtualno omreženih iskalcev ljubezni), kar je pripomoglo k bolj zdravi morebitni bodoči partnerski zvezi. Čas je torej za retro staj!! S sodobnim pristopom nazaj v preteklost in zavedanjem o njenih vrednostih in vrednotah!«

THAIS BIANCA

Življenje

rožnatem

FOTO MAURICIO NAHAS

Da ne bi prehitro pozabili Ria in Brazilke, objavljamo fotografije precej drzne Thaise Bianche, ki je sicer doma v mestu Bauru, 330 kilometrov severozahodno od Sao Paula in 755 kilometrov od Ria de Janeira. Kdor je bil v Braziliji, itak ve, da so tam tolikšne razdalje mačji kašelj. Sploh še, če ima človek v mislih vročevrne Brazilke, kot je Thais.